

Z obsahu:

Zpěv radosti a vítězství
Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
12. února 2003
- strana 2 -

**Nemůžeme lidem
zapřít Boha**
První pastýřský list řezen-
ského biskupa Gerharda
Ludwiga Müllera
- strana 4 -

**Terezie Neumannová,
živé svědectví o Kristu**
Eucharistický zázrak
20. století
- strana 6 -

**Odpuštění -
předpoklad míru**
Jaroslav Róžaňski OMI
- strana 7 -

**Chybné teorie jako
příčiny nelidskosti**
Wolfgang Waldstein
- strana 8 -

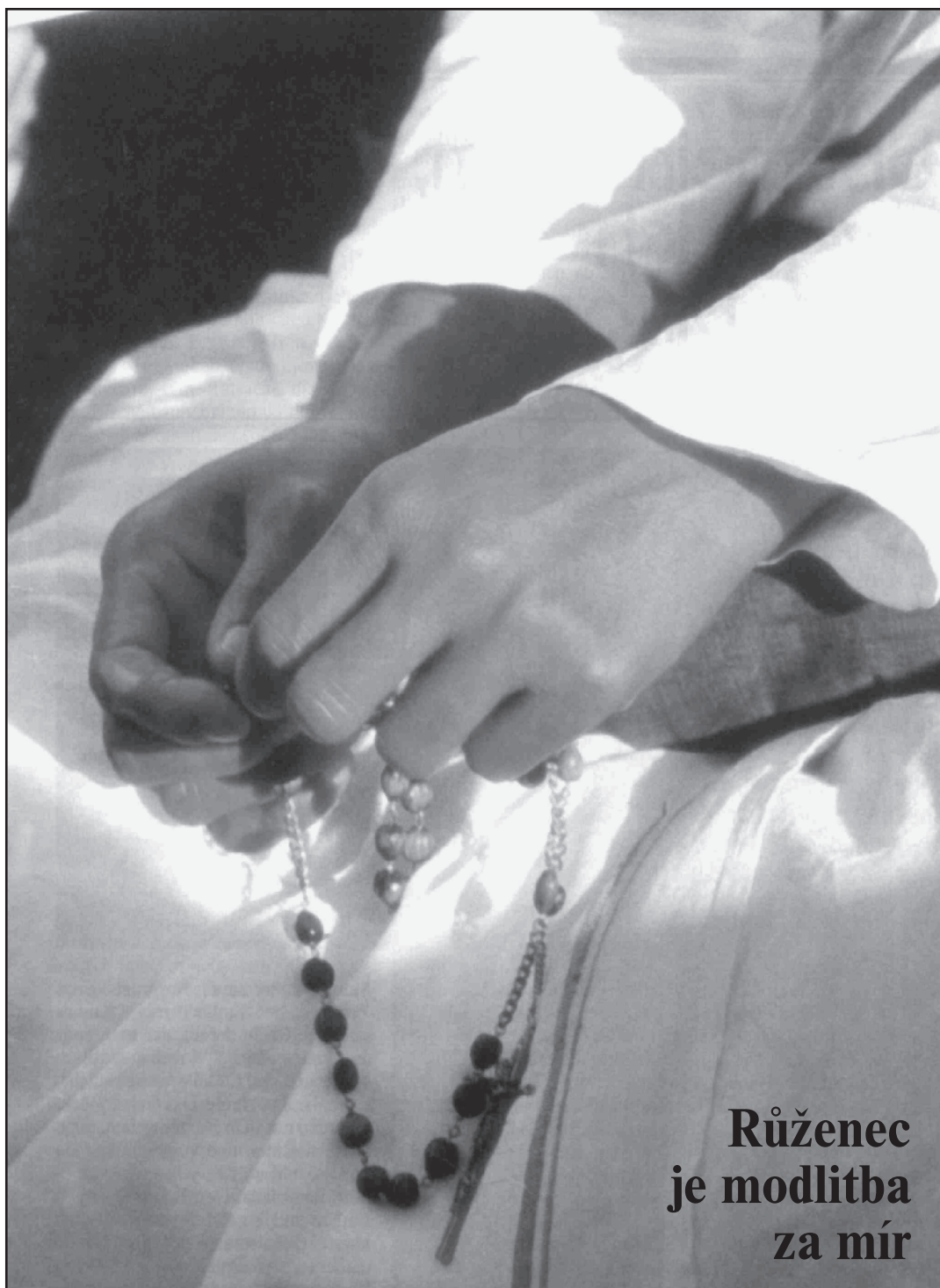
Kněz, který hojně žehnal
- strana 10 -

Žehnejte své děti
- strana 11 -

Situace křesťanů v Iráku
- strana 12 -

**Turečtí alevité a jejich
křesťanské kořeny**
P. Josef Herget
- strana 13 -

Bašta Pána Boha (8)
Vilém Hünermann
- strana 14 -

**Růženec
je modlitba
za mír**

EDITORIAL

Z kdysi křesťanské Evropy odcházeli v minulých stoletích do zemí dnešního „třetího světa“ misionáři, aby tam hlásali radostnou zvěst evangelia. Bohužel za nimi šli další vyslanci evropského kontinentu, kteří neměli na mysli šíření Božího království, ale svých vlastních hospodářsko-mocenských zájmů, které těmto zemím nakonec přinesly nespravedlnost a vykořisťování a koloniální nadvládu, která po sobě nakonec zanechala převážně bídu, na kterou tyto země těžce doplácí dodnes a budou doplácet ještě dlouho. Aby těch domorodých zbídačených obyvatel, kteří v rozvojových zemích strádají, nebylo tolik, Evropa jim místo opravdové pomoci cynicky nabízí, že se postará, aby vymíraly potratovou politikou, tak jako vymírá Evropa.

„Morální šat“ Západu, který je důkladně děravý, pokoušejí se již několik století vyspravit osvětlení myslitelé „novými ideologickými záplatami“, po kterých záhy vznikají díry ještě větší. Tou nejnovější „záplatou“ je teorie, že pravda je to, co si právě myslí většina. Když zabíjí jedinec, je to vrah. Když zabíjí většina, která má hospodářskou a politickou moc, je to „humanitární pomoc“. Dokud prováděl eutanázii jen Hitler a potraty jen Lenin, byli to masoví vrahové. Když se toho ujaly současné evropské zákonodárny sbory, které jsou v tomto směru jejich ideologickými pohrobky, pokládají se za nejkrokovější část lidstva.

A protože hlavním kritikem a oponentem zůstává křesťanství, je třeba je nahradit jiným náboženstvím, osvětlenějším náboženstvím nového věku a nové humanity.

Nové náboženství potřebuje boha, který by do ničeho nemluvil, ale byl jen lidem k dispozici, kdykoliv si vzpomenou, že se chtějí povznést do kosmických sfér.

Mluvit v této souvislosti o novopohanství je ve skutečnosti urážkou pohanství, protože oni původní pohané měli posvátnou úctu před svými božstvy a měli svá nepřekročitelná tabu, která mnohem lépe respektovala přirozený zákon, než jak ho respektují „novopohané“. Ti totiž ve své zaslepené pýše už nemají úctu před ničím a neznají žádné tabu kromě jednoho: svůj egoistický zájem.

Je pozoruhodné, že právě tehdy, kdy se odmítání a ignorování Boha tváří, jako by definitivně nabylo vrchu, Bůh dává o sobě vědět prostřednictvím prostých a nenápadných lidí, jako je na jihu svatý otec Pio a na severu Terezie Neumannová z Konnersreutu. Kristovy rány na jejich těle jsou hmatatelnou připomínkou, že nikoliv nové oslepující ideologie,

Pokračování na str. 9

Zpěv radosti a vítězství

Žalm 117 z ranních chval neděle 4. týdne

O všech významnějších slavnostech antického judaismu, zvláště pak při slavení Velikonoc, se zpívala sekvence žalmů 112 až 117. Tento soubor hymnů, chval a díky Bohu se nazývá „Egyptský Halel“, protože jeden z nich – žalm 113 A – poutnickým a takřka názorným způsobem připomíná exodus Izraele ze země utlačovatelů, z faraónského Egypta, a obdivuhodný dar božského spojení. A právě poslední žalm, který pečtí toto „egyptské aleluja“, je žalm 117, který byl nyní deklamován a o kterém jsme již rozjímali v jednom z předcházejících komentářů.

Průvod vítězství

Tento zpěv jasně odhaluje liturgický obřad uvnitř jeruzalémského chrámu. V jeho osnově totiž jako by se rozvíjel průvod, který začíná mezi *stany spravedlivých* (v. 15), tzn. v domech věřících. Ti oslavují ochranu Boží ruky, která je schopná chránit spravedlivého a důvěřujícího, i když se přihnou krutí protivníci. Obraz, který žalmista použije, je expresivní: *Obklíčili mě jako včely, sežehli jako oheň trní, avšak potřel jsem je v Hospodinově jménu* (v. 12).

Po tomto odvráceném nebezpečí propukne Boží lid do *jasotu ze spásy* (v. 15) ke cti *Hospodinovy pravice, která mě pozvedla a mocně zasáhla* (srov. v. 16). Je zde tedy vědomí, že nejsme nikdy sami, ani když se rozběsí bouře ničemníků. Poslední slo-

vo má opravdu vždy Bůh, jestliže dopustí zkoušku na svého věrného, nevydá ho až smrti (srov. v. 18).

Zdá se, že v tomto bodě průvod dospěje k cíli, který vyličil Žalmista obrazem *brány spravedlnosti* (v. 19), tzn. svaté brány síónského chrámu. Průvod doprovází hrdinu, kterému Bůh dal vítězství. Žádá, aby se otevřely brány, aby *mohl vzdát díky Hospodinu* (v. 19). S ním *vstupují spravedliví* (v. 20). Aby vyjádřil tvrdou zkoušku, kterou přestál, a oslavu, která z toho vzešla, přirovnává se

ke *kameni, který stavitelé zavrhl* a který se *stal kvádrem nárožním* (v. 22).

Křesťanská aplikace

Kristus si přisvojí tento obraz a tento verš na konci podoběnství o vražedných vinařích, aby oznámil své umučení a svou oslavu (srov. Mt 21,42).

Tím, že aplikuje tento žalm na sebe, otevírá Kristus cestu ke křesťanské interpretaci tohoto hymnu důvěry a vděčnosti Pánu za jeho *chesed*, tzn. láskyplnou věrnost, která zaznívá z celého žalmu (srov. Ž 117,1.2.3.4.29).

Symbols, které si osvojují církevní Otcové, jsou dva. Především ony „brány spravedlnosti“, což svatý Klement Římský v listu Korintským komentuje takto: „Mnoho je otevřených bran, ale brána spravedlnosti je v Kristu. Blahoslavení všichni ti, kteří tam vstupují a vedou svou cestu ve svatosti a spravedlnosti a všechno dělají pokojně.“ (48,4: I Padri apostolici, Řím 1976, s. 81)

Jiný symbol, který navazuje na předcházející, je právě onen symbol kamene. Dáme se tedy vést v naší meditaci svatým Ambrožem v jeho výkladu evangelia podle Lukáše. Když komentuje Petrovo vyznání víry u Cesareje Filipovy, připomíná, že „Kristus je onen kámen“ a že „ani svému učedníkovi Kristus neupírá toto krásné jméno, takže i on je Petr, aby měl pevnost vytrvalosti a neochvějnost víry jako skála.“

Ambrož uvádí povzbuzení: „Usiluj, abys i ty byl jako skála. Ale skálu k tomu nehledej mimo sebe, nýbrž uvnitř sebe. Tvoje skála jsou tvé skutky a tvé myšlenky. Na této skále je vybudován tvůj dům, aby ho nesmetla žádná bouře duchů zla. Budeš-li skála, budeš uvnitř Církve, protože Církev stojí na skále. Budeš uvnitř Církve, brány pekla tě nepřemohou.“ (VI, 97-99: Opere esegetiche IX/II, Milán - Řím 1978 = SAEMO 12, s. 85)

Bolletino Vaticano 12. 2. 2003

Mezititulky redakce Světla

V Ježíšově škole

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Mohou svatebčané truchlit,
dokud je ženich s nimi?*

Vrát se opět do Ježíšovy společnosti. Má pro tebe připraveno útěchyplné poselství. Chce dnes ujistit své věrné, že k jeho velkým darům patří pravá a hluboká radost, která nezávisí na vnějších okolnostech ani na věcech tohoto světa. Vypros si od Duchu Svatého čisté srdce a jasnou mysl, abys mohl hojně čerpat z pokladů Pánovy milosti.

Farizeové se rozhodli, že si uloží půst, a připojili se k nim i učedníci Jana Křtitele. Pán však svým učedníkům žádný půst neuložil. Farizeové se tím cítí pohoršeni do té míry, že přicházejí, aby božskému Mistru kladli vyčítavé otázky: „Jak to, že tvoji učedníci nezachovávají to, co my jsme uložili svým učedníkům? My žijeme ve smutku, a tvoji učedníci jako by měli stále svátek.“ Hle, jak vysoko si cení své nábožné iniciativy: pokládají za samozřejmé, že je všichni budou ihned bez váhání následovat. Nemáš někdy podobné myšlenky?

Tito lidé ve skutečnosti nepochopili, jaký je význam pravého pokání. Jeho smyslem není trápit tělo, aby duši naplnil smutek. To, co vede k Bohu, je opravdová proměna srdce. Pán však mění srdce svých věrných nikoliv smutkem, ale opravdovou radostí ze své přítomnosti. Není snad jeho příchod mezi nás tím největším svátkem? V Ježíšově přítomnosti se pláče jedině radostí. Poděkuj Pánu, že se tak zastává svých učedníků a vyhrazuje jim právo, aby se s ním radovali jako z ženichovy společnosti na svatbě.

Není to poselství plné útěchy? Copak i tobě nedal zakusit sladkost své přítomnosti? Vzpomínej u jeho nohou na všechny ty šťastné chvíle, kdy tě zval k sobě, abys prodal všechno a šel za ním. Svěřoval ti svá důvěrná tajemství a povzbuzoval tě k odvaze a heroismu. Děkuj mu za vše, co jsi prožíval v jeho blažené společnosti, ve které se právem můžeš cítit jako vážený host na svatební hostině.

I pro své věrné má však Pán připraveny postní dny. Počítej s tím, že tě zavede také na poušť a bude tam k tobě důtklivě promlouvat. Přijde čas, kdy musíš i v protivěnství ukázat světu příklad věrnosti a vytrvalosti. Pravý učedník nemiluje svého Pána jen pro sladkost jeho přítomnosti. Umí přijmout i chvíle dočasné osamocení a noc víry jako příležitost k upřímnému očišťování od toho, co tě nezdravě váže k tobě a k tvorům. Nový zákon, i když je tak plný lásky a něžnosti, neosvobozuje od pokání. I bo-

lestné sebezpřemáhání patří k podstatě křesťanství, neboť opravdové očištění nepřichází bez bolesti. Ale to není bolest vyhledávaná pro bolest, nýbrž pokání přijaté v poslušnosti k Pánově vůli a s pevnou důvěrou v jeho opětovný návrat. Dokud prožíváš sladkost Pánovy přítomnosti, pros ho o sílu, abys mohl odložit strach a dal se vést jeho rukou i temným údolím pokorného očišťování.

Ani tento půst však není dobou smutku. Stále ho naplňuje důvěra, která se posilovala v době blažené radosti a která se může plně spolehnout na Pána, neboť jeho láska a péče o tebe je stejně věrná a vytrvalá i ve chvílích, kdy ji přestáváš pocítovat. Vede tě cestou, která se ti může sice zdát dlouhou a klikatou, ale ve skutečnosti je to pro tebe nejpřímější cesta ke svatosti.

To, že se ti v době pohody zalíbilo být Ježíši podobný, to zdaleka ještě neznamená, že ses mu již podobným doopravdy stal. To bys jen přišival novou zápalu na svůj starý a sešlý šat. Jeho učení bys tak přizpůsoboval svým názorům, jeho dílo bys pokládal za své vlastní. Pýcha by jen zvětšila díru v tvé padlé přirozenosti. Pán tě přece nevolá k tomu, abys nosil na sobě zdání dokonalosti. To by nijak nesloužilo slávě jeho nebeského Otce ani tvé konečné blaženosti. Vyvolil si tě, abys s pomocí jeho milosti úplně proměnil svou hříšnou přirozenost.

Ježíš ví dobře, že k takové dokonalosti se kráčí jako na vysokou horu: krok za krokem. Pán má však s tebou přítom mnohem větší trpělivost, než jakou máš ty sám se sebou. Tvé srdce se jen pomalu odpoutává od stvoření, tvá vůle se jen váhavě podrobuje jeho příkazům, tvá duše jen postupně přijímá jeho příklad. On, který si tě zamiloval a zemřel za tebe dříve, než jsi ho vůbec poznal⁽¹⁾, udělá všechno pro to, aby svůj plán lásky s tebou dovedl až ke konečnému cíli. Odevzdej se mu tedy bezvýhradně, aby mohl v tobě konat své dílo, a přijímej všechna pokolení, abys poznal svou vlastní ubohost, přestal spoléhat na sebe a nic nepřičítal sám sobě. *Když na něco stačíš, je to od Boha. On tě učiní způsobilým, abys byl služebníkem nové úmluvy.* A jaká je tato úmluva? Ta přesahuje všechno tvoje pomýšlení: *Zasnoubí si tě navěky, zasnoubí si tě ve spravedlnosti a právu, v lásce a slitování. Zasnoubí si tě ve věrnosti, a pak poznáš, kdo je to Pán.*

Důvěřuj tedy Tomu, který *odpouští tvé viny, léčí tvé neduhy, vykupuje tvůj život ze záhuby.* Ve dnech jasu a světla i v noci, která prověřuje tvou věrnost, *veleb Pána a nezapomínej na žádné jeho dobrodiní.*⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Řím 5,8; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 103

Liturgická čtení

1. čtení – Oz 2,16b.17b.21–22

Toto praví Hospodin: „(Přemluvíím svůj lid, nevěrnou nevěstu,) zavedu ji na poušť, budu mluvit k jejímu srdci. Bude poslušná jako ve dnech své mladosti, jako když vycházela z egyptské země.

Zasnoubím se s tebou na věky, zasnoubím se s tebou ve spravedlnosti a právu, v milosrdenství a slitování. Zasnoubím se s tebou ve věrnosti, a tak poznáš Hospodina.“

2. čtení – 2 Kor 3,1b–6

Bratři! Potřebujeme snad – jako jistí lidé – doporučující listy na vás nebo od vás? Naším listem jste vy! Máme ho vepsaný do srdce, všichni lidé ho znají a mohou číst. Je to očividné, že jste Kristovým listem, který jsme my vyhotovili. Není však napsán inkoustem, ale Duchem živého Boha, ne na deskách kamenných, ale na jiných deskách: v lidském srdci. Takovou důvěru máme k Bohu skrze Krista, ne že bychom sami sobě mohli něco přičítat, jako by to pocházelo od nás, ale když na něco stačíme, je to od Boha. On nám také dal schopnost sloužit nové smlouvě, která nespočívá v liteře, ale v duchu. Neboť litera zabíjí, ale duch oživuje.

Evangelium – Mk 2,18–22

Janovi učedníci a farizeové se (právě) postili. Lidé přišli k Ježíšovi s otázkou: „Janovi učedníci a učedníci farizeu se postí – proč se tvoji učedníci nepostí?“ Ježíš jim odpověděl: „Mohou se postit hosté na svatbě, dokud je ženich s nimi? Dokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit. Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom, v ten den, se budou postit.

Nikdo nepřišívá záplatu z neseprané látky na staré šaty, jinak se ten nový přišíitý kus ze staré látky vytrhne a díra se jen ještě zvětší. A nikdo nenalévá mladé víno do starých měchů, jinak víno měchy roztrhne a přijde nazmar víno i měchy. Mladé víno do nových měchů!“

Nemůžeme lidem zapřít Boha

První pastýřský list řezenského biskupa Gerharda Ludwiga Müllera

I. „Milost a pokoj od Boha, Otce našeho Pána Ježíše Krista!“ (1 Kor 1,3)

S těmito slovy požeňání chtěl bych Vás pozdravit na počátku nového církevního roku. V poslední neděli o slavnosti Krista Krále přijal jsem v našem domě biskupské svěcení a stal jsem se pastýřem církve v Řeznu. Když se sv. Pavel loučil se staršími církve v Efezu, popsal takto úkol biskupa, který zůstává stejný až dodnes: *Dbejte na sebe i na celé stáde, v kterém vás Duch Svatý ustanovil za představené, abyste spravovali Boží církev, kterou si získal krví vlastního Syna* (Sk 20,28).

2. vatikánský koncil zdůraznil hlásání jako jeden z nejdůležitějších úkolů biskupa. Doslova k tomu říká: „Biskupové jsou totiž zvěstovatelé víry, kteří přivádějí ke Kristu nové učedníky; jsou také autentičtí, tj. Kristovou autoritou obdaření učitelé. Lidu sobě svěřenému kážou víru, kterou má věřit a uplatňovat v životě, a objasňují ji ve světle Ducha Svatého, když z pokladu zjevení vynášejí pravdy staré i nové (srov. Mt 13,52); působí, že víra přináší ovoce, a bděle odvracejí bludy ohrožující jejich stáde.“ (srov. 2 Tim 4,1-4; LG 25)

Jinými slovy to znamená, že

1. biskup slovem Božím buduje Boží lid a ve jménu Krista ho jako pastýř vede a že

2. chrání církev před škodami, které by mohly vzniknout napadením zvenčí nebo zmatky zevnitř.

Diplomatické kličky a pachťení za potleskem nepatří tedy k insigniím katolického biskupa. Jeho hlásání se projevuje v *Duchu a síle, aby se víra zakládala na Boží moci a nikoliv na lidské moudrosti* (1 Kor 2,4). Vzorem a pobídkou k tomu jsou mi svatí biskupové naší diecéze: sv. Emeram, sv. Erhard, sv. Wolfgang, sv. Albert Veliký a také Jan Mi-

chael Sailer. Biskup jako nástupce apoštolů nesmí prodat své prorozenství za čocovici mediálního miláčka, neboť *od Boha a nikoliv lidmi* (Gal 1,1), jak říká Pavel, *jsme dostali milost a apoštolové poslání, abychom přivedli na oslavu jeho jména k ochotnému přijetí víry všechny národy; k nim patříte i vy, protože si vás Kristus povolal* (Řím 1,6).

II. Mezi mnoha otázkami, o kterých se dnes stále diskutuje, slyšíme opět úzkostnou pochybnost: Může být přesvědčivý křesťan současně člověkem dnešní doby?

Mnoho křesťanů, kteří dobře vědí, čím je církev jakožto skutečnost víry na rozdíl od ryze lidské iniciativy, znejistělo. Jiní jsou tak posedlí přizpůsobováním církve duchu doby, že vůbec nepozorují, jak církev podkopávají v její podstatě. Celá jejich energie se strávuje ve vnitrocírkevním boji o moc. Jak může být rozpolcené společenství jakožto církev ještě znamením jednoty lidí s Bohem a mezi sebou navzájem? Církev je ve svém hlásání a nauce zavázána pouze evangelium. A církev vykládá evange-

ostatní přemluvit. Nauka církve stojí na Božím Slově, skrze něž byl člověk stvořen a které obsahuje nesmazatelný smysl jeho života. Slovo si ustavilo církev jako Kristovo tělo a chrám Ducha Svatého a tím jako prostor pro Boží přítomnost ve stvořeném světě.

Jak můžete denně slyšet a vidět, v této době se opět strhla lavina s pomluvami proti křesťanství. Očím současníků má být především katolická církev představena jako společnost, která zaostává za poznatky moderní vědy a všeobecného společenského rozvoje. Mládeži se namlouvá, že církev je něčím, co patří včerejšku. Chtějí snad za všechny negativní jevy v minulosti učinit z církve obětního beránka, jen aby odvedli pozornost od vlastních selhání? Ideologie, která přežila kulturní revoluci 60. let, která sama sebe nazývá jako levicově liberální, vydává se nyní za strážkyni výdobytků socialismu a osvobozujícího osvícenství.

Sebeuskutečnění – jaké to velké a kouzelné slovo – je prý možné teprve tehdy, když se osvobodíme od Boha. Kdo

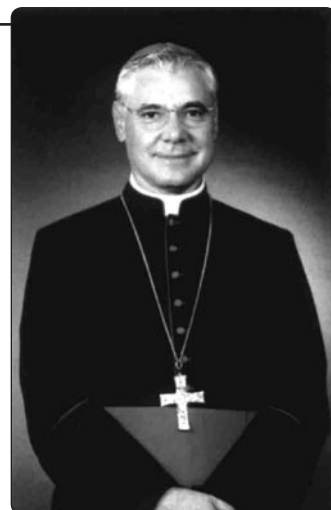
Sv. Emeram, mučedník, † 652, řezenský biskup (detail epitaftu z 10. stol., Řezno)

Sv. Erhard, † okolo r. 700, řezenský biskup

lium tak, aby oslovilo dnešní lidi. Věrnost evangelium a době přizpůsobené hlásání jsou dvě strany téže mince. Evangelium totiž není nějakými lidmi vymyšlený názor, k němuž je třeba ty

chce platit za člověka dnešní doby, musí prý se nejdříve osvobodit od dogmat a morálních principů církve. Trvalá opozice proti učitelskému úřadu, to je to nejmenší, co je prý

Řezenský biskup Gerhard Ludwig Müller

možno očekávat od moderního katolika.

Pro sebe samého požaduje dnešní člověk toleranci, vůči křesťanům je ale svrchovaně netolerantní. Tolerance je však princip, který funguje jen v oboustranné vzájemnosti. Kam se podělo uznání náboženské svobody, kterou naše ústava přiznává, a to nejen těm, kteří se tváří, že jsou pokrokovější a přizpůsobenější době než ti ostatní? Kdo se označuje za katolika, musí počítat s tím, že se mu dostane i na pracovišti šikanování a ústrků.

To nejhorší na protikřesťanské polemice jsou důsledky, jaké má pro lidi: totiž odcizení mnohých od Boha. Právě 20. století ukázalo, že experiment – zřídit společnost bez Boha – ztroskotal. „Humanismus bez Boha“, uvedený na scénu s velkými sliby za vládařství komunismu a fašismu, zanechal po sobě v mnoha zemích největší duchovní a mravní zpusťování, jaké znají dějiny. Když se podíváme realisticky na dnešní německou společnost, můžeme ihned konstatovat destruktivní působení „společnosti bez Boha“.

Každému jsou známy tragédie, které se denně odehrávají za třpytivou fasádou společnosti požitku a konzumu. Abychom jmenovali jen některé body: mládež tělesně i duševně ruínovaná pomocí drog, rozvrácené rodiny, stárnutí společnosti a zhroucení systémů sociálního zabez-

pečení při současném vyvražďování 300 000 dětí v lůně vlastní matky, nesnesitelný cynismus a citová otupělost těch, kteří ničemu nevěří a k ničemu nemají důvěru.

Katastrofálněji než hospodářská a výchovně politická krize se projevuje krize mravnosti. Tyto díry v duchovním a náboženském rozpočtu jdou na účet letité agitace proti církvi. Místo abychom se radovali ze *svobody a slávy Božích dětí*, dali jsme se zotročit modlami tohoto světa.

To nejtrapnější na militantním ateismu je jeho dnešní ubohá myšlenková úroveň.

Kromě „ležáků“ kritiky náboženství z 19. století, které ještě stále přetrvávají, nenajdete široko daleko žádný argument, který by sliboval napínavou duchovní výměnu názorů. S předsudky proti církvi se jen rozdmýchává pyšné pohrdání mnoha lidmi, kteří stojí za svou křesťanskou vírou. Kdo však v náboženských otázkách jen huláká, již předem ukazuje, že je v nepravu. Tak byl přednedávnm vypískán na Humboldtově univerzitě v Berlíně 500hlavým davem kardinál Lehman jen proto, že jako biskup reprezentuje katolickou církev, ačkoliv více než kdokoli jiný usiluje o dialog a porozumění. Soužití lidí různé víry v tolerantní a demokratické společnosti na bázi nenávisti a pohrdání není možné. Křesťané s láskyplnou přízní vůči všem lidem jsou otevření k vážnému dialogu s nevěrci i jinověrci. Křesťané se nikým nedají předčít ve svém přínosu k budování spravedlivé, sociální a tolerantní společnosti u nás i v chudých zemích světa. Ale mohou snad očekávat i pro sebe respekt ke své lidské důstojnosti.

Abyste mě správně pochopili: nekritizují dnešní protikatolickou vlnu proto, že by se církev obávala o nějakou svou moc nebo vliv, jak nám to primitivní kritika předhazuje. Důvod je zcela jiný: nemůžeme li-

dem odepřít Boha. Žádná ideologie nemůže dát člověku to, co hledá, co potřebuje a v co doufá. Všechny světové názory byly vymyšleny lidmi, a proto jsou jako lidské dílo odsouzeny k zániku. Zachránit nás může jedině Bůh, náš Stvořitel a Vykupitel. Bez Boha neexistuje budoucnost lidstva.

*Sv. Wolfgang, † 994,
řeženský biskup 972-994
(detail oltáře dómu
v Řezně, 1658)*

*Sv. Albert Veliký, učitel církve,
řeženský biskup
1160-1162
(Gerhard Mareks 1955)*

*Johan Michael Sailer † 1832,
řeženský biskup
1829-1832
(litografie z roku 1825)*

III. Nedoporučuji církev proto, že by byla jako společnost složená z lidí zcela bez chyb. Pouze fundamentalistické sekty si myslí, že je možné vytvořit na zemi církev čistých, v níž jsou dobří pospolu a slabí zůstanou mimo. Církev má příslibeně trvání své existence až do nového Kristova příchodu. Toto zaslíbení se vztahuje zvláště k jejímu poslání hlásat nezfalšované a nezkrácené evangelium. Všichni však víme, že jako jednotliví křesťané jsme hříšníci.

EU NUTÍ ČLENY, ABY FINANCOVALI POTRATY

Všechny členské státy Evropské unie budou nadále nuceny financovat potraty v rámci tzv. rozvojové pomoci. Příslušnou zprávu přijal Evropský parlament. Pozměňovací návrh, který předložila skupina ochránců života, byl zamítnut 245 proti 180 hlasům. EU tak pohrdá zákonodárstvím jednotlivých zemí. Jak řekla dánská poslankyně Ulla Sandbecková, která je autorkou příslušné zprávy, musí být nyní potraty financovány na základě zákona. Podle ní tento EU zákon má přednost před zákony jednotlivých zemí.

Komise biskupských konferencí EU vydala prohlášení, že prostředky EU nesmějí být v rozvojových zemích používány pro potraty. EU již dříve poskytla značné částky na financování potratů v Africe.

Podle Kath-net 14. 2. 2003

Může se také stát, že jako církev jsme ne vždy reagovali přiměřeně na politické a kulturní změny. Neboť jen Kristus je bez viny. Církev však zahrnuje, jak říká formulace Koncilu, hříšníky ve svém vlastním lůně:

„Je zároveň svatá i stále potřebuje očišťování a jde trvale cestou pokání a obnovy. Cír-

tem ustanovena jako svátost spásy pro svět (srov. LG 78).

IV. Logika víry vychází z myslí Boha, který nám proto dal vtělené Boží slovo, aby *každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný* (Jan 3,16). Bůh proto přijal naše tělo, aby nás nenechal v umírání samotné. To slavíme o Vánocích. A s celou

církvi se připravujeme v adventu na Boží příchod do našeho srdce, do našich rodin a společenství. Musíme se hlouběji zamyslet nad tím, co znamená Boží příchod na svět pro nás křesťany a pro všechny lidi. Radostná zvěst o Božím Synu, který se pro nás stal člověkem, je nejkrásnější dar, který my lidé můžeme svým bližním darovat.

Naše odpověď na chyby a nedostatky ve vlastních řadách nemůže spočívat v tom, že za sebou uraženě zabouchneme dveře. Nechceme to udělat jako onen cestující, který se rozhněval na kapitána a uprostřed oceánu uraženě skočil z lodi a křičel za ní: „Teď poplavu k břehu sám!“ Církev zůstává naší matkou, kterou milujeme. Je Kris-

tež se připravujeme v adventu na Boží příchod do našeho srdce, do našich rodin a společenství. Musíme se hlouběji zamyslet nad tím, co znamená Boží příchod na svět pro nás křesťany a pro všechny lidi. Radostná zvěst o Božím Synu, který se pro nás stal člověkem, je nejkrásnější dar, který my lidé můžeme svým bližním darovat.

Na počátku své činnosti jako pastýř církve v Řezně chtěl bych Vás, moji milí bratři a sestry, požádat o důvěru. Myslím i na ty, kteří se vnitřně nebo zevně od církve distancovali. Nejsou zapomenuti ani odepsáni. Ostatně nemám na mysli důvěru ke mně. Neboť i při nejlepší vůli každý z nás může selhat a nějakým způsobem zklamat bližního. Přimlouvám se za důvěru v Boha. Církev Ježíše Krista je společenství těch, kteří všechno vložili do důvěry v trojjediného Boha. Proto se modlíme v Te Deum: „V tebe, Pane, doufám, nebudu zaháben na věky.“

Ať Vám tedy žehná Bůh Otec, Syn a Duch Svatý!

Terezie Neumannová, živé svědectví o Kristu

Eucharistický zázrak 20. století

1. září 1939 začala 2. světová válka. Němci vtrhli do Polska, aby pak postupně okupovali Evropu. Aby vojákům Třetí říše nic nechybělo, byl racionalizován příděl potravin občanům. Potravinové lístky určovaly příděl potravin pro každého. Jedna jediná občanka nedostávala potravinové přídělkové lístky. Ona totiž nic nejedla ani nepila. Místo potravinových lístků dostávala dvojitý příděl mýdla, protože každý týden musela prát ložní a osobní prádlo, které bylo zakrvácené. Tato německá občanka se jmenovala Terezie Neumannová z Konnersreuthu v severním Bavorsku. Tam nedaleko Chebu prožívala svůj neobyčejný životní příběh, který po celá léta budil pozornost vědců, lékařů, teologů, pokorných a velkých věřících i nevěřících.

Normální vesničanka

Terezie se narodila v roce 1898 jako dcera chudého krejčího a vesničanky, která chodila denně za prací. Byla vychována ve zdravém křesťanském duchu. Vyrůstala jako veselá a živá děvče, které má rádo nevinné žerty. Říkávala, že není schopná brát sama sebe vážně.

Den začínala za úsvitu modlitbou. Pak následovala tvrdá práce na poli nebo v domě. Bez vrtochů v hlavě, i když byla založena romanticky, zůstávala vždy prostá a ochotná ke každé službě.

V neděli přišla na řadu slavná mše svatá a svatě přijímání. Byla dobrou společnicí, oblíbenou přítelkyní pro všechny, a to i při své dívčí rezervovanosti.

Když jí bylo 20, přispěchala jednou na pomoc jednomu sousedovi, kterému hořel statek, a při této pomoci nedala pozor, na čem stojí, spadla a poranila si páteř. Nejdříve jí ochrnuły nohy, později při druhém pádu zcela ztratila zrak.

Mezitím musel otec narukovat, aby během první světové války bojoval na západní frontě proti Francouzům. Když se vrátil z Francie, přinesl obrázek malé Terezičky, jejíž pověst se začínala šířit Evropou – jistě Terezie od Ježíška z karmelitského kláštera v Lisieux. Terezie se k ní začala ustavičně

modlit. 29. dubna 1923, v den, kdy Pius XI. prohlásil Terezičku za blahoslavenou, Terezie Neumannová na svém lůžku náhle znovu nabyla zraku.

Dva roky nato, právě když papež prohlásil malou karmelitánku za svatou, pomínulo ochrnutí dolních končetin a Terezie Neumannová mohla opět normálně chodit.

Mohla s velkou radostí opět začít svůj život jako zdravá a silná vesničanka a neustávala chválit Boha. Tak se její život ještě více než předtím stal jediným bezpodmínečným ANO Bohu.

Ukřižovaná XX. století

Rok nato během Svatého týdne, kdy Církev slaví památku utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Pána Ježíše, mladá 28letá vesničanka zjistila, že na jejich údech, rukou, nohou, bo-

ku a dokonce i hlavě se objevila znamení Kristova utrpení: bolestná a krvavá stigmata, hrozná a drahocenné doklady Božího vyvolení pro určité duše, které si volá, aby byly také svým tělem podobné jeho Synu.

Terezie, která ani v nejmenším netoužila po takovém fenoménu a ani ho neznala, byla pak jeho nositelkou po dobu 36 let až do své smrti.

Od té doby každý čtvrtek v noci vstupovala doslova a do písmene do vyprávění evangelíí o umučení Páně. Jako by žila v reálném čase v oněch okamžicích, doprovázela Ježíše až do jeho smrti v pátek odpoledne, hojně krvácela z ran a také z očí. Ježíšovo umučení ožívalo ve zraněných údech Terezie Neumannové.

Měla sotva základní vzdělání a znala pouze místní dialekt a trochu německy. A přece opakovala hlasitě dlouhé dialo-

gy v aramejštině, řečtině a latině. Různí specialisté na tyto antické jazyky sedávali u jejího lůžka a byli úplně omráčeni přesností její řeči.

V pátek v 15 hodin upadla do hlubokého spánku, ze kterého vstala šťastná s ranami uzavřenými a svěžím tělem v neděli ráno v okamžiku Kristova zmrtvýchvstání.

Srdce této ženy, které bylo zcela uchváčeno nekonečnou a křižující Boží láskou, sjednocovalo se stále více s Ježíšem. Byla s ním spojena jednotou vůle a opravdovou svatostí. Terezie Neumannová mimo všechny mimořádné fenomény, které prožívala, usilovala o tuto svatost: být jako Ježíš, stát se Ježíšem po boku Marie, která jí pomáhala.

„Moje tělo je pravý pokrm“

Od chvíle, kdy byla uzdravena z ochrnutí, pociťovala stále méně touhu po pokrmu. Od chvíle, kdy obdržela stigmata, po dobu 36 let až do své smrti nic nejedla ani nepila, jen každé ráno přijímala eucharistického Ježíše. Několik miligramů chleba denně.

Mnozí ji pokládali za podvodnici. Pokoušeli se všemožně ji demaskovat, ale pokaždé, když ji přišli kontrolovat skeptičtí lékaři, odcházeli obrácení. Ratibořská diecéze, kam Terezie patřila, ustavila velmi přísnou komisi, která na směny bděla u ní po celé týdny, ve dne v noci ji nespouštěla ani na okamžik z očí a nikdy ji nenechala samotnou.

Jiné komise, odlišné od oné církevní a sestavené z nevěřících osob, dospěly ke stejnému závěru: Terezie Neumannová se živila jen Eucharistií a přesně rozlišila a odmítla, když jí podali neproměněnou hostii. Chtěla jen Ježíše, žila jen pro něho a uskutečňovala doslova a do písmene slova, která pronesl Božský Mistr v synagoze v Kafarnau: *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm* (Jan 6,57). Když její farář s jisto-

Odpuštění – předpoklad míru

„Existuje mnoho činitelů, které se mohou přičinit o zajištění míru splněním požadavků spravedlnosti a lidské důstojnosti. Není však možno začít mírový proces, dokud v lidských srdcích nedozraje postoj upřímného odpuštění. Bez něho budou staré rány krváčet a život v dalších pokoleních houževnatou nenávist, která je pramenem pomsty a nového ničení.“

Toto přesvědčení Jana Pavla II., že odpuštění je nevyhnutelnou podmínkou trvalého míru, vyplývá ze skutečnosti, že mírení není jen něčím vnějším a formálním, co je možno zajistit právními úkony, ale uskutečňuje se především v lidských srdcích. V nich trvá válka mezi dobrem a zlem, láskou a nenávistí. Mír a válka sídlí v hlubinách lidského srdce. Navenek se projevují konkrétními činy, počínaje od vztahů k sousedům přes širší okruhy až k národnímu i mezinárodnímu společenství. Budování společenství jednoty a míru narušuje hřích, který ničí lidské srdce a činí ho otrokem nepřiměřených žádostí po moci, postavení, penězích. Neklid v konkrétním člověku či skupině lidí se může stát zárodkem války mezi celými společenskými skupinami a národy. Tak se hřích konkrétního člověka dotýká druhého, křivdí mu, zabíjí ho, stává se bariérou pro mír. Proto při budování míru je třeba začít od lidského srdce a od postoje odpuštění.

Nenávist a válka jsou nejčastěji zakořeněny v minulosti jednotlivých lidí a národů. Souvisejí s historickými konflikty a vyřizováním účtů. „Není však možno zůstat vězněm minulosti; jednotlivci i národy potřebují osobní očištění paměti, aby se zlo minulosti opět znovu nerodilo. Nejde o to, zapomenout na minulé události, ale přečíst je v novém duchu a poučit se z bolestných zkušeností, že jedině láska buduje, zatímco nenávist přináší trosky a zničení. Smrtonosná rutina odvety musí udělat místo novosti odpuštění,“ říká Jan Pavel II. Budování kultury míru

vyžaduje pravdu a spravedlnost. Odpuštění neruší nutnost napravit zlo. Ježíš celým svým životem hlásá odpuštění, ale to můžeme získat jen tak, že sami odpustíme. Odpuštění čerpá své podněty z logiky lásky, kterou Bůh chová ke každému člověku, ke každému národu, ke všem členům lidské společnosti. Je třeba se obracet k Bohu, který zná lidská srdce a má moc je proměnit.

Současný svět kromě mnoha úspěchů a vymožeností přináší také mnoho rozporů a nespravedlností. Na jedné straně nabízí ohromné bohatství, možnosti a hospodářskou moc, na druhé straně velká část obyvatel zeměkoule strádá hladem a nouzí. Nikdy se ve světě neprojevovaly tak markantně rozpory politické, společenské, rasové, ideologické a náboženské mezi různými vrstvami společnosti, mezi národy bohatými a chudými, mezi touhou po míru a hromadnou chtivostí, která vyvolává nejrůznější války. Tento dnešní tak rozervaný svět, který si klade základní hluboké otázky, musí se vrátit k tomu, co je duchovní, co vychází ze srdce, aby nalezením sebe sama se mohl stát strůjcem míru.

Budování míru ve světě nespočívá v prostém odstraňování příznaků války z horizontů lidstva, nýbrž vyžaduje každodenní péči o respektování práv druhého člověka. Proto se Církev nevyhýbá obtížným situacím, nadržuje se stranou od vnitřních či mezinárodních konfliktů, ale s veškerým úsilím se zastává člověka především svou naukou o lidské důstojnosti a o právech, která mu náleží. A to bez ohledu na to, zda nějaká země či ideologie uznává tato práva nebo ne. Povinností Církve je připomínat všem přísná slova, která řekl Hospodin Kainovi: *Cos to udělal? Krev tvého bratra křičí ke mně ze země!* (Gen 4,10) „K utrpení tolika bratrů a sester nemůžeme zůstat lhostejní, jejich strádání je výzvou pro naše svědomí.“

Podle Misijne drogi 15/97

tu konstatoval fenomén trvající po celá léta, potvrdil: „Na Terezii se do písmene vyplnila Ježíšova slova: *Mé tělo je pravý pokrm a má krev je pravý nápoj*; a také: *Ne samým chlebem živ je člověk*. Jako by Kristus chtěl ukázat, že žít se mysticky z Něho vystačí také pro fyzický život.“

A právě pro tento fenomén jí Hitlerova říše odebrala potraviny a listy, protože jí stačila ona hostie, kterou jí kněz každé ráno přinášel. Tak také nacistická byrokracie vydávala svědectví o tomto úžasném zázraku. Byl to zázrak bláznovství Kříže, které se uskutečňovalo v Terezii, ale toto bláznovství jí obdařilo mimořádnou psychickou vyrovnaností.

Mimo dny utrpení a zmrtvýchvstání Terezie Neumannová vedla ten nejnornější život, pracovala v zahradě nebo na poli, přijímala lidi, těšila je, hostila poutníky, kteří jí přišli navštívit, odpovídala osobně na nesčetné dopisy a někteří lidé tvrdí, že v jejím domě se děly i zázraky. Měla zářící růžovou tvář klidné, dobré a šťastné bavorské venkovanky. Neměla žádné mystické pózy, byla to vždy prostá a dobrotivá žena s tak mimořádnou spokojeností jako ta, která ví, že je povolána žít život bez konce!

Terezie a její rodina byli rozhodnými odpůrci na-

cismu, ale Hitler ji nikdy neobtěžoval, protože se bál ženy, která mu ze svých vidění prorokovala den hněvu a jeho konečnou porážku. Hitler byl ustrašený přede vším, co se nedalo rozumově vysvětlit.

Pokorná, prostá žena, poznamenaná Kristovými ranami, děsila Hitlera a jeho vykríčené SS.

Zemřela v roce 1962 ve svých 64 letech. Tisíce a tisíce osob žádalo na biskupství v Ratiboři zahájení procesu jejího blahorečení. Není

možno vypočítat všechny milosti, které vyprosila, zázraky, které se staly na její přímluvu u Boha.

Terezie Neumannová se stala živým svědectvím Kristovy přítomnosti v dějinách. Protože víra je setkáním s Živým, hmatatelným, věrohodným a působícím prostřednictvím svých svatých.

Z *Maria Ausiliatrice* 2/2003
přeložil Iš-

Chybné teorie jako příčiny nelidskosti

Wolfgang Waldstein se narodil r. 1928 a jako profesor římského práva a filozofie práva působil na univerzitě v Innsbrucku, Salzburgu a nakonec na Lateránské univerzitě v Římě. Je členem Papežské akademie pro život.

Ve svém článku nejdříve upozorňuje, že falešné teorie mohou mít za následek barbarskou nelidskost. Pak přechází k otázce, jak je to možné, že se na univerzitách vypracovávají zdánlivě logické teorie, které jsou však chybné, protože spočívají na chybných předpokladech. Rozlišování správných a falešných premis patří k základům poznávání pravdy. Hlavní část úvahy věnuje autor tomu, co odvádí člověka od pravdy, ačkoliv je schopný pravdu poznávat.

V antice se stala jedna slavná příhoda, která hraje roli při hledání odpovědi, na čem spočívají základy lidského řádu. Alexandrovi Velkému přivedli jednoho piráta, kterému položil otázku, na co myslí, když svým pirátským působím na moři nejistotu. Pirát však položil protiotázku, co si jako král myslí, když přivádí do nejistoty celý svět: „Protože já to dělám s jednou malou lodí, nazývají mě pirátem. Protože ty to děláš s velkým loďstvem, nazývají tě vládařem.“ Na tuto příhodu navazuje sv. Augustin, když říká: „Když se porušuje spravedlnost, co jiného jsou státy než velké bandy zločinců?“⁽¹⁾

Jak pirát, tak král mají každá svou teorii pro své jednání. Ale co je to vlastně teorie? Mefisto vysvětluje Faustovi: „Drahy příteli, každá teorie je šedá.“ To je ďábelská zamlžovací taktika. Ve skutečnosti znamená toto slovo poznání smyslu tak jak je, to znamená – poznání pravdy. Falešná teorie je tedy založena jen na zdánlivém poznání a nazývá se tedy omyl, blud. A když procházíme dějiny lidstva až k naší přítomnosti, najdeme nesčetné falešné teorie, které měly za následek nevyhovující nelidskost. Preambule k všeobecné deklaraci lidských práv musela v roce 1948 konstatovat, že „zúžení a zneužití lidských práv vede k barbarství, které těžce zraňuje svědomí lidstva.“ Tyto „akty barbarství“ se opíraly o teorie, které byly vypracovány úctyhodnými teoretiky. Na nelidské následky kapitalismu odpověděl Karel

Marx teorií, jejíž následky byly ještě daleko nelidštější. Vážený německý znalec státního práva Karel Binding se již před národním socialismem domníval, že je „lidské“ zničit život, který „není hodný života“⁽²⁾. Tato teorie pak pomohla národním socialistům prosadit ve jménu humanity program eutanázie. Tak by bylo možno uvádět nesčetné příklady. Rámec článku nedovoluje podrobně popisovat detaily nelidskosti Gulagu, německých koncentračních táborů, krutostí v bývalé Jugoslávii a dosud nepředstavitelnou nelidskost v Africe a mnoho dalších příkladů.

Znepokojující musí být skutečnost, že teorie šířené v současnosti, které byly již v roce 1948 uznány za „akty barbarství, které zatěžují svědomí lidstva“, jsou dnes pokládány za správné a obhajovány jen proto, že se mohou opírat o rozhodnutí demokratické většiny.

Co je však důvodem pro to, že na univerzitách důsledně a poctivě vyvinuté teorie se ve svém praktickém uplatnění projeví jako příčina strašné nelidskosti? Logický základní poznatek říká, chyba musí být již v premisách, jestliže závěry jsou evidentně chybné. To však ve-

de k základní otázce, jak je možno rozlišit falešnou premisu od pravdivé.

Od dob antiky se uznává, že člověk je schopný poznat pravdu. Aristoteles definuje filozofii jako „vědu o pravdě“⁽³⁾. Jak dále říká, „s pravdou jsou všechny věci v souladu, mezi omylem a pravdou je naopak ihned nesoulad“⁽⁴⁾, a to vede k porušení harmonie a tím ke konfliktu. Současně poznáváme, že je pro to mnoho důvodů, proč selhává poznání pravdy a proč tedy upadáme do omylu. Za hlavní příčinu je označena lidská žádostivost. Aristoteles poukazuje obzvláště na vliv „zkaženosti“ člověka, který je vnitřně narušen „libostí a nelibostí“ a sveden k chybnému mravnímu názoru. Cicero vidí, že vliv učitelů, básníků, jeviště a souhlas davu mohou „odvádět od pravdy“. Pak hovoří o rozkoši, která je hluboce zabydlena ve všech smyslech především jako ta, která falšuje dobro, rozkoš, která je ve skutečnosti matkou všeho zlého: „Zkažení jejími návnadami, nevidí lidé jasně to, co je od přirozenosti dobré.“⁽⁶⁾ To všechno platí až do dnešní doby.

Naproti tomu platí, že člověk má poznávat to, co je v přirozenosti dobrého, přirozený řád, ve kterém se nachází. I moderní lidská práva jsou součástí onoho přirozeného práva, které člověk od pradávna může poznávat. Martin Krielle má pravdu, když říká: „Lidská práva jsou přirozené právo.“ A dále říká: „Platí, pokud jde o čas, věčně, a pokud jde o prostor, všude na světě; jsou zakořeněna v Božím stvoření, mají charakter svatosti a nezrušitelnosti.“⁽⁷⁾ To všechno bylo známo ve světě přirozeného rozumu již v antice. Tato práva však ztrácejí veškerý smysl, když nejsou poznávána jako pravda, ale jako výraz uplatnění názoru nějaké většiny. Již Cicero neklamně zjistil, že „nemůžeme rozeznávat dobrý zákon od špatného skrze žádnou jinou normu kromě přiroze-

Bůh se nesmiřuje s hříchem

Italské noviny *Avvenire*, které jsou listem italské biskupské konference, zveřejnily 11. února text převážně části rozjímání, které přednesl kardinál Ratzinger jako *Lectio divina* v kostele „Panny Marie za mostem“ na Via Conciliazione, která vede přímo k chrámu svatého Petra. Kardinál rozjímal o příběhu proroka Jonáše, který nechtěl v Ninive hlásat nezbytnost pokání, až ho k tomu přiměl dramatický osud.

Kardinál ve své úvaze zdůraznil: „Bůh není lhostejný k hříchu.“ Křesťané nemohou ze své víry žádným zdůvodňováním odstranit Boží soud a Boží trest. „Bůh vystupuje proti zlu, a proto musí jako soudce trestat, aby zavládla spravedlnost.“ **Největší chybou věřících je, že se cítí s hříchem dobře. To však znamená, že srdce je raněno slepotou, přestává hledat Boha, přestává usilovat o milost a nepocituje vůbec žádnou lítost.**

Z takového srdce pak vychází zloba a ta může být pak vysvětlením takového chování, jakého jsme svědky u Hitlera, Stalina, Pol Pota a jejich přísluhovačů.

Nesmíme zapomínat, že Kristus nepřišel, protože je všechno dobré a všude vládne milost, nýbrž proto, že volání po dobrotě a lítosti je naprosto nevyhnutelné. **Abychom byli při hlásání Boha věrohodní, musíme my křesťané být první na cestě lítosti a být znamením obrácení.**

Obrácení nikdy nekončí, protože vedete ustavičný boj proti vlastním hříchům, jako je lenost, ješitnost, panovačnost, konformismus, agresivita nebo domýšlivost.

nosti.⁽⁸⁾⁽⁹⁾ O názoru, že takovou normou je pouhé mínění a nikoliv přirozenost, řekl Cicero: *dementis est* – to je názor blázna. Jinými slovy – tak může smýšlet jen blázen. A přece máme na univerzitách uznávané učence a profesory, kteří s celou vážností zastávají názory, které Cicero označuje za názory pomínutých. Není možné se potom divit vzniklým následkům. Volky nevolky musíme myslet na větu, kterou vysloví Polonius v Hamletovi: „Je to už nesmysl, ale má to metodu.“⁽¹⁰⁾ Friedrich Paulsen to ve své knize „Německé univerzity a univerzitní studium“ z roku 1902 v souvislosti se zneužitím svobody učení říká obzvláště výmluvně. Protože mi tento text pro pochopení falešných teorií připadá obzvláště výstižný, chtěl bych ho v této souvislosti cito-

Karel Marx

vat. Paulsen říká: „Není žádných pochyb, že ve všech oblastech se na německých katedrách produkuje nemálo zbloudilých názorů, které vycházejí z holé touhy smýšlet nějak jinak. Tak např. ve filozofii. Každý nový docent si pokládá za čest mít svůj vlastní systém a namísto všeho ‚starého a pravdivého‘ postavit něco nového, i když je to pomýlené a zmatené. Podle svého vlastního zvoleného hlediska vytváří nové nepodařené pojmy a na nich se staví nové nauky. Pak se verbují žáci a jsou podrobeni drilu při osvojování nových pojmů. Není žádného bláznovství, které by v Německu nedo-

V. I. Lenin

stalo podobu systému a nenašlo si počet žáků, kteří je v novinách a časopisech pozvednou na novou moudrost a velkou záležitost přítomnosti.“⁽¹¹⁾ Paulsen tak ukazuje na onu scestnost, která intelektuálním pohráváním připravuje půdu pro nejstrašnější nelidskosti. Když pak se z těchto teorií vyvozují důsledky, nikdo z oněch pánů za to nechce nést odpovědnost. Zvláště odstrašujícím příkladem jsou psychotechniky a skupinová dynamika, v jejichž jménu došlo k úplnému zničení lidského svědomí, a tím má pak být ovlivněna církev a kultura, aby bylo dosaženo novomarxistických cílů.⁽¹²⁾

Jestliže se zřekneme již v antice přijatého poznání, že k lidské podstatě patří v první řadě hledání pravdy⁽¹³⁾, pak je člověk vydán na pospas každému „bláznovství“. K tomu je obzvláště důležitý výrok z encykliky *Fides et ratio* (Věra a rozum): „Když byla vzata člověku pravda, je čirou iluzí (sebeklamem⁽¹⁴⁾) tvrzení, že ho někdo chce osvobodit. Pravda a svoboda jsou totiž buďto spolu spojeny, nebo spolu bídne zanikají.“⁽¹⁵⁾

„Zasít semeno lidskosti“ musí proto začínat tím, že se vrátíme k pravdám, které lidé již poznali, a učiníme je opět plodnými pro naši dobu. Jen pravdou se také může obnovit lidské svědomí. Jen tak je možno poznat přirozené právo, o kterém říká Cicero, že zajišťuje pravé lidské blaho⁽¹⁶⁾. Proti bludné teorii hedonismu, která vládla již v antice a dnes opět opanovala svět, vyvolil Cicero názor, který je platný i dnes: „Je tedy zřejmé, že vy-

(epikurejci – hedonisté) místo pravé a bezpečné spravedlnosti předstíráte karikaturu spravedlnosti a určitým způsobem nám doporučujete, abychom kašlali na své neotřesitelné svědomí a místo něho se přidali na stranu těch, kteří mají zvrácené názory.“⁽¹⁷⁾ A Cicero dodává: „Totéž je možno říci o ostatních ctnostech, které jste všechny postavili na rozkoši, tedy na pisku.“⁽¹⁸⁾

„Semeno lidskosti“ může být zaseto jen na pevné a plodné půdě neotřesitelné pravdy, která je v souladu se všemi skutečnostmi.

Poznámky:

- (1) Augustin: De civ. 4,4
- (2) Srov. K. Binding a A. Hoche: Die Freigabe der Vernichtung lebensunwerten Lebens, Lipsko 1920
- (3) Aristoteles: Metafory 2, 1
- (4) Aristoteles: Etika Nic. 1, 7
- (5) Tamtéž 6,5
- (6) Cicero: De legibus 1, 47
- (7) Úvod do nauky o státu (1944) s. 132
- (8) Cicero: De legibus 1, 44
- (9) dividere = oddělit
- (10) Shakespeare: Hamlet, 2. jednání Sc. 2
- (11) Die deutschen Universitäten und das Universitätsstudium, Berlín 1902, s. 289
- (12) Srov. M. Weber: Psychotechniken, Christiana-Verlag Stein am Rhein 1998
- (13) Srov. Cicero: Imprimisque hominis est propria veri inquisitio atque investigatio
- (14) Omnino quis decipitur
- (15) Fides et ratio 90
- (16) Cic., fin 3,31
- (17) Tamt. 2,71
- (18) Tamt. 2,72

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

ale Ježíšův kříž je spásou a záchranou pro každého člověka i celý svět. A aby si někdo tato znamení nevysvětloval jako zvláštní projev autosugescce, připojil k nim výmluvný eucharistický zázrak, který je trvale a evidentně k dispozici po celá desetiletí. Tito dva stigmatizovaní dvacátého století se výmluvně doplňují v tom, že skrze ně poukazuje Ježíš také na hlavní zdroje své milosti: na svátost pokání a Eucharistii.

Protože ďábel dobře ví o síle těchto zdrojů Boží lásky, dělá všechno proto, aby lidi o ně připravil. Výsledkem je nová mentalita, která se rozšířila mezi křesťany a která se vyznačuje pohrdáním svátostí pokání a faktickou neúctou k Eucharistii. Toho by si měli dobře všimnout všichni ti, kteří se chystají na nadcháze-

jícím sněmu prosazovat, abychom co nejrychleji dohnali vše, v čem jsme za církvemi na Západě zaostali.

Je třeba velké obezřetnosti a opravdového rozlišování. Neměli bychom přitom přehlédnout ani skutečnost, že např. církev v Německu, která tak důsledně vybudovala své demokratické struktury a všemožně se otevírá světu, aby se mu co nejvíce přiblížila, těší se dnes nakonec ze všech institucí té nejnižší úctě. Nezdá se, že by tato praxe přinášela žádoucí a požehnané ovoce, protože je to přístup spíše lidský než Bohem chtěný a požehnaný. I různé pastorační teorie mohou vycházet z mylných premis. Vyprošujme vytrvale pomoc Ducha Svatého sobě i všem, kteří nesou v církvi odpovědnost.

-red-

Kněz, který hojně žehnal

*Kněz, o kterém nyní bude řeč, se jmenuje Theodor Göbels. Žil ve Vestfálsku v letech 1862–1936. Teprve nyní přichází zno-
vu šířeji ve známost, jak blahodárně působil tím, že hojně udě-
loval kněžské požehnání.*

Proč tolik žehnáte

Na dotaz P. Staudingera, proč tolik žehná, P. Göbels odpovéděl:

„Na Váš dotaz, jak jsem přišel k tomu, že žehnám nemocným, jsem ochoten vyhovět Vašemu přání a sděluji Vám toto:

V letech 1904–1905 jsem trpěl úpornými bolestmi žaludku a byl jsem proto delší čas v jedné láně. Tam se mezi lázeňskými hosty hovořilo mnoho o jednom zbožném katolickém knězi, který církevním požehnáním vyléčil nesčíslný počet nemocných. Kdykoliv mi napadlo, že bych ho měl navštívit, vždy jsem tuto myšlenku nakonec odložil.

Teprve v roce 1909 jsem ho potkal v Lurdech, kde se můj žaludeční vřed a vnitřní krvácení natolik upravilo, že jsem se opět mohl vrátit do pastorače. Ale určité chorobné stavy trvaly dále a období slabosti mně velice ztěžovala výkon duchovní služby.

Po několik týdnů, které jsem strávil u tohoto faráře, uděloval mi denně kněžské požehnání.

Několik dní před mým odjezdem mi opakovaně řekl, že podle jeho názoru budu trpět až do konce svého života, ale přitom se mohu věnovat této činnosti – udělování kněžského požehnání. Ať prý využiji každé příležitosti, která se mi k tomu naskytne, a konám to s vírou a důvěrou. Výsledek se již ukáže sám. S pevnou důvěrou uděluji tedy nemocným své požehnání a dělám to vždy s tím úmyslem, aby jim Bůh vrátil zdraví, pokud je to užitečné a blahodárné jak pro tělo, tak i pro duši.

Tak mi předala jedna paní z N., která často ke mně přiváděla nemocné, seznam 33 uzdra-

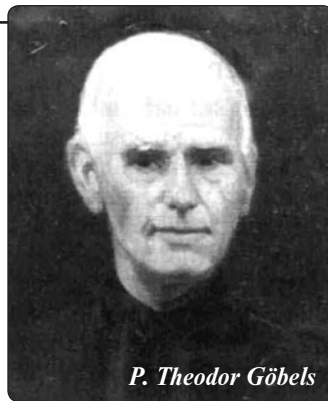
vení, která se stala v místě jejího bydliště a v nejbližším okolí. Také zdravotní rada paní Dr. H. z V. se dověděla od jedné řádové zdravotní sestry o 40 případech uzdravení v okolí jejího působení, které podle jejího mínění byly výsledkem žehnání nemocných.

Já jsem si nedělal žádné poznámky o uzdraveních, i když mě často žádalo několik lékařů, abych o tom vedl knihu záznamů. Jen v prvním období jsem prosil jednu známou rodinu, aby zaznamenávala uzdravení, a to na žádost přátel z toho důvodu, aby se předešlo počátečnímu osočování. Jen zřídka docházelo k tomu, že mi někdo své uzdravení oznámil písemně. Obyčejně se uzdravení spokojili s tím, že mi poslali jiné nemocné a těm uložili, aby mi sdělili, že našli u mě pomoc. Proto je k dispozici jen málo zpráv o uzdraveních.“

Přežijete válku ve zdraví

Kdo ve Vestfálsku navštívil v místě Langenstraße nedaleko Lippstadtu hřbitov, najde tam hrob vikáře Theodora Göbelse, který je vždy ozdoben čerstvými květy. Na podstavci stále hoří svíce.

Bylo to několik dní po padesátém výročí smrti vikáře Göbelse 1986. Na hřbitově v Langen-

P. Theodor Göbels

straße potkala Marie Withautová jeden starší a jeden docela mladý manželský pár s vázou a kyticí karafiátů. „Vy jste rodiči z Langenstraße?“ – „Ano.“ – „Já jsem cestou sem prosila pana vikáře, aby mi poslal někoho z místa, protože bych ráda slyšela o jeho posledních letech. Opět mě vyslyšel.“

Došlo k rozhovoru. Jsou to prarodiče s rodiči svého vnuka. Přicházejí z Erkelenzu blízko holandských hranic.

Emil Grithoff je osmdesátník a říká: „Moje žena a já jsme měli vroucí přání ještě jednou navštívit hrob našeho velkého dobrodince. Bývali jsme zde často.“ Jeho žena přikývne. „Bylo to v roce 1932. Moje žena a já, tehdy jsme byli snoubenci, jsme přijeli do Langenstraße, abychom si před svatbou odnesli požehnání vikáře Göbelse. Paní Schulte, jeho hospodyně, nás pozvala na oběd. Během jídla jsem zpozoroval, že pan vikář každý malý kousek, který si vzal, požehnal. Dovolil jsem si otázku: ‚Nepožehnal jste již všechny pokrmy před jídlem?‘ On odpověděl: ‚Děbel mi nedopřeje ani kousek. Bez požehnání – to žehná sám Ježíš – nedostanu do sebe nic.‘

Opoledne jsme šli trochu na procházku. Moje žena a hospodyně šly napřed, pan vikář a já vzadu. Vikář Göbels mi řekl: ‚Ženíte se ve velmi zlé době, ale žádný strach! Důvěřovat v Boha! Brzy přijde strašná válka. Zemrou miliony lidí. Vy sám půjdete jako voják do Ruska. Přežijete válku ve zdraví.‘

Skutečně jsem se dostal do Ruska. Jednoho dne byl můj oddíl obklíčen. Nikdo z toho nevyvázl živý. 24 hodin předtím jsem byl odeslán domů na dovolenou.“

Žena vykřikla bolestí...

Z obce, která sousedí s Langenstraße, svědčí farář o vyslyšení modliteb díky požehnání vikáře Göbelse.

Dva dni leželo osmileté děvče již v bezvědomí a ustavičně chroptělo: infekční zánět mozku. Dva lékaři prohlásili, že není žádná naděje.

Tu poslala rodina posla, aby vyprosil dítěti požehnání. Vikář zaznamenal: „Dal jsem jim skleničku posvěceného olivového oleje a doporučil jsem, aby jím hojně namazali hlavu, krk a hrud' dítěte a začali s důvěrou nově... Ihned došlo ke zlo-
mu... Dívka přišla k sobě a začala mluvit... Jak mi farář později řekl, bylo dítě při jeho příchodu už v docela dobrém stavu...“

Podobně zaznamenal vikář Göbels 8. dubna 1935: „...Jak později domácí vyprávěli, mohla paní T. z auta přijít do mého bytu jen s velkou námahou o holích. Když vstoupila, hlasitě vykřikla bolestí.

Když slyšela, že nejsem doma, nebyla k utišení, ale moji domácí jí dali trochu olivového posvěceného oleje a skleničku svěcené vody...“

Asi za týden se opět objevila... Nyní dostala osobně požehnání nemocných a hned nato se uzavřely a uzdravily její rány... Paní T. je od té doby zcela zdravá.“

(Pokračování příště)

NEJNIŽŠÍ DŮVĚRA K CÍRKEVNÍM PŘEDSTAVITELŮM V NĚMECKU

Velká většina Němců má malou nebo vůbec žádnou důvěru k vedoucím osobnostem Církve. Výzkum byl proveden u 15 000 občanů 15 zemí. V Německu má 41 % velmi malou důvěru a 38 % vůbec žádnou důvěru k odpovědným církevním představitelům.. Jen 3 % mají velkou důvěru a 15 % určitou důvěru. Také v otázce, zda představitelé konají to, co hlásají, dopadlo Německo velmi špatně, huře je na tom jen Holandsko.

V USA důvěruje duchovním představitelům 67 %, v Nigérii 62 %, v Kanadě 50 %, v Itálii 44 %.

Žehnejte své děti

Tak jako dítě je úsměvem a pohledem matky vyzváno k sociálnímu kontaktu, tak je tomu i s Bohem. Roland Peter Litzemberger se ptá: „Kým jsem, když se na mě nikdo nedívá?“

Když se na mě při mé každodenní práci i v proměnách stárnutí nedívá Bůh, je to život velmi úzký a omezený. Když se Bůh na mě nedívá při mé křehkosti a také při pozdějším biologickém zničení mého života, chybí mi perspektivy pro život po smrti. Když nedovolím, aby se na mě díval, pak ani neobjevím Boží úsměv, který se má odrážet v mém životě. Tím není míněna představa harmonického života bez utrpení. Biblická cesta nikde neslibuje život bez utrpení. Křesťanské poselství spíše říká: Zůstaň i v utrpení spojen s Bohem – Bůh zůstává i v utrpení spojen s te-

bou. Ježíš volá jako prosebník v žalmu 22 v hluboké bolesti nesmírného utrpení ke svému Bohu: *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*

Když jsme pochovávali mého otce, modlil jsem se ještě jednou o Boží úsměv pro jeho život: *Pán kéž dá zazářit své tváři nad tebou a je ti milostiv. Kéž Pán skloní svou tvář k tobě a dá ti pokoj* (Nm 6,25-26).

Boží věrnost k nám i v situacích utrpení, ve kterých vrávoráme mezi zoufalstvím a nadějí a zoufalství občas nabývá vrchu, je příslibem biblické cesty. Bůh nám říká: Zůstanu ti věrný ve všech proměnách tvého života i při umírání, jsi zapsán na mé ruce (srov. Iz 49,16).

Dojemně popisované setkání Ježíše s dětmi nám ukazuje, že děti jsou pro nás vzorem, jak máme na Boží výzvu odpovídat:

Přinášeli k němu děti, aby jim požehnal. Ale učedníci to matkám zakazovali. Když to Ježíš viděl, rozmrzelo ho to a řekl jim: *„Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království. Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.“* *Bral je do náruče, kladl na ně ruce a žehnal jim* (Mk 10,13-16).

Matky přinášejí děti k Ježíši a učedníci je posílají pryč, protože se domnívají, že by Ježíše mohly vyrušovat. Tento chybný názor Ježíš koriguje: „Nic jste nepochopili: nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim ve vztahu ke mně.“

Je to zvláštní dar, který spojuje Ježíše s dětmi a nám staví děti před oči jako příklad: Nebudete-li jako děti, vůbec jste nepochopili Boha. Jakmile přijdou děti na svět, jsou nám představeny jako vzor. Ježíš uskutečňuje láskyplným způsobem příběh lásky Boha k člověku: žehná našim dětem. Rád hovořím o tomto setkání Ježíše s dětmi, když křtím děti. Jako rodiče děláte něco velice významného, když své děti žehnáte, když jim děláte na čele křížek večer před spaním i ráno, než vyjdou z domu. Je to intenzivní forma – jak je spojit s Bohem, jak prohloubit jejich náboženský pocit bezpečí a jak v nich upevnit ujištění o našem vztahu k nim.

Tím dáváme dětem na srozuměnou: Ty nejsi milován jen od nás, svých rodičů, miluje a žehná ti Bůh, který to s tebou dobře myslí po celý tento den.

*Z knihy Alberta Biesingera:
Nepřipravte své děti o Boha*

Před spaním

Když ti na tvém čele dělám malý křížek, pak víš, moje dítě, že se tě dotýká ještě někdo jiný, něžně klade ruku na tebe, aby tě chránil.

Když na svém čele cítíš malý křížek, pak víš, moje dítě, že nad tvou důvěrou ke mně musí vyrůst důvěra v toho, který jde s tebou neviditelně po cestách tvého života.

Když skládáme své ruce a prosíme o požehnání pro tebe a pro mne a všechny, které máme rádi, pak víš, moje dítě, že za vším a ve všem, co konáme, nás nese dobrý Bůh a chrání, jak to umí jen matka, jenom otec.

A nyní spi, mé dítě, kterého se dotkla má ruka a můj hlas, neboj se a sni jen o andělech. A když se v noci probudíš, ucítíš ještě křížek na svém čele, uslyšíš ten dobrý hlas v uchu i v srdci a můžeš mít pevnou důvěru: já nejsem sám.

Winfried Haas

KARDINÁL ETCHEGARAY HÁJÍ NADĚJI NA VYŘEŠENÍ IRÁCKÉHO KONFLIKTU

Po devadesátiminutovém rozhovoru se Saddámem Husajnem se vrátil do Říma s malým zábleskem naděje, že by se mohlo podařit konflikt vyřešit bez válečného zásahu.

Jeho setkání s prezidentem Husajnem mělo za cíl především prosit ho, aby učinil vše, co je možné, aby se zabránilo válce. Rozhovory se točily kolem konkrétních otázek, které není možno vyjevit. Jednalo se o to, zjistit, zda bylo učiněno všechno, aby se obnovilo klima důvěry, které by umožnilo Iráku opět zaujmout své místo ve světovém společenství. Kardinál připomněl papežova slova, jimiž apeluje na svědomí všech, kterým v těchto rozhodujících dnech leží na srdci mír. Svědomí musí mít poslední slovo přede všemi strategiemi, ideologiemi a náboženstvími.

V případě, že dojde k válce, existuje velké riziko, že začnou velké represálie proti křesťanům v arabských zemích, protože zde je pokládají za spojence západních mocností.

Podle Kath-net

SVATÁ ŘÍMSKÁ INKVIZICE

Církevní historik Hubert Wolf z Münsteru dokládá z historických dokumentů, že Svatá římská inkvizice zachraňovala lidi před smrtí. Na rozdíl od inkvizice ve Španělsku nebo na území ovládaném německým králem pracoval římský procesní řád s lékařským dobrozdáním. Tato vyšetření konstatovala u sporných osob „psychosomatické poruchy“. U římské inkvizice nedošlo k případům upalování čarodějnic. Protokoly římské inkvizice jsou přístupné již čtyři roky. Hubert Wolf byl 17. února vyznamenán Leibnitzovou cenou, která je nejvyšše dotovanou vědeckou cenou.

Situace křesťanů v Iráku

Irák je po Palestině druhou hlavní „biblickou zemí“. Podle starého podání zde se nacházel původní Eden, odtud se rozešli do světa národy po zmatení jazyků v Babylonu, odtud vyšel Abrahám do Svaté země, zde kolem roku 600 př. Kr. Židé v zajetí toužili po návratu do Jeruzaléma.

Z 25 milionů obyvatel Iráku jsou 3% křesťané. 90% těchto křesťanů žijících v Iráku jsou Asyřané, Aramejci nebo Arméni a mluví stále ještě řeči, kterou používal Kristus.

Na 90% všech obyvatel jsou muslimové. Na rozdíl od jiných zemí nemá Irák islámskou vládu. Krvavý diktátorský režim Saddáma Husaina má o náboženství spíše pragmatický zájem. Jeho strana Baath se zmocnila vlády v roce 1958 a ukončila tak vládu monarchie. Byla to původně protináboženská, nacionalistická všearabská strana. Její ideologie má v sobě prvky fašismu a bolševismu. Propaguje znovuzrození (baath) a nadřazenost arabské kultury. Zakladatelem strany byl pravoslavný křesťan Michel Aflaq, který chtěl vytvořit arabský velkostát. Nechtěl se vázat na islám, nýbrž na arabskou řeč a rasu. Jeho strana se nechtěla vměšovat do žádných náboženských záležitostí.

Proto v Iráku není na rozdíl od Saúdské Arábie náboženská policie, která slídí i v soukromých domech, zda se dodržují islámské modlitby. Policie také nestíhá ženy, aby nosily závoje. Laxnost v dodržování vnějších projevů islámu vede k tomu, že bohatí Arabové zde rádi tráví své vikendy, protože zde mohou bez problémů konzumovat alkohol a flirtovat s ženami. V jejich vlasti by je za to čekaly přísné tresty. Saddám Husain vyžaduje bezpodmínečnou poslušnost jen vůči sobě, nikoliv vůči Alláhovi. V očích ortodoxních muslimů patří mezi odpadlíky, kteří zasluhují smrt. V tom smyslu se o něm vyjadřuje i Bin Ladin.

Křesťané spojovali nejdříve s touto stranou velké naděje. Spoléhali na příslib, že se s ni-

mi bude jednat jako s plnoprávnými Araby, aniž by museli být muslimy. To, že Husain dal na vlajku nápis „Allahu Akhbar“ (Alláh je velký) a že velkodušně financuje školy koránu, je spíše tah v jeho velké hře s USA. Ve srovnání s okolními arabskými zeměmi vidí křesťané v Saddámově diktatuře stále menší zlo. Zatímco v Saúdské Arábii

za držení Bible hrozí smrt, v Iráku je možno obnovovat křesťanské chrámy. Bohoslužby probíhají bez narušování a muslim Saddám poskytuje církvím pozemky. Kultem osobnosti spíše popuzuje náboženství proti sobě, aby si mohl lépe zajistit svou nadvládu. V teroristických metodách a porušování lidských práv je tento režim srovnatelný s nacismem a bolševismem. Všude se to hemží Saddámovými portréty v nejrůznější podobě: na koni, v autě, při modlitbě, s dětmi, se zbraní, v tyrolském klobouku. Ale i křesťanské symboly je možno spatřit na veřejnosti: kříže, arabské citáty z Bib-

le, které označují budovy, kde se shromažďují křesťané.

Téměř každé vyznání má v Bagdádu svou vlastní budovu: tradiční syrská pravoslavná církev, katolická chaldejská církev, asyrští pravoslavni i protestanti, anglikáni a presbyteriáni.

Svoboda náboženství však ve skutečnosti platí jen mezi zdmí vlastní budovy. Velká shromáždění mimo ně jsou zakázána. Náboženství je možno vyznávat, pokud nedostává ráz opozice. Misijní činnost mezi muslimy je zakázána, a to ze zcela praktických důvodů: změna náboženství by mohla vést k masivním protestům muslimské většiny a režim se bojí jakýchkoliv nepokojů.

Ayub Masih

Ayub Masih je pákistánský křesťan, který byl odsouzen k trestu smrti pro údajné rouhání proti Prorokovi. Byl zatčen 14. října 1996 ve své vesnici Chak u Arifwaly asi 200 km jihozápadně od Lahore. Odsouzen byl 27. dubna 1998 na základě ústního svědectví muslimského souseda, který tvrdil, že Masih urazil Mohameda, ale udal ho především proto, že se chtěl zmocnit jeho pozemku. Masih je vyučený zedník, který absolvoval střední školu a v době svého zatčení byl zapsán do biblické školy v Karáči. Jeho zatčení a odsouzení k trestu smrti v první instanci od základu změnilo jeho dosavadní život. Biskup John Joseph, který odsouzeného hájil, zemřel v roce 1998. Jednalo se prý o sebevraždu. V červnu 1999 byl Masih ve vězení v Sahiwal přepaden a zraněn. V červnu 2001 byl jeho případ předán soudu druhé instance. „Někteří vězni byli proti mně,“ říká Masih, „jini naopak se mnou jednali jako s přítelem. Jednou krátce před muslimským svátkem se mě pokoušeli zabít. Bůh a Otec nás všech mi však zachránil život.“ Při zranění nebo nemoci se mu ve vězení nedostalo žádného lékařského ošetření. Masih říká, že přijímat z Boží ruky těžké situace, a přesto mu děkovat, to byla nejdůležitější lekce, které se naučil. To je udivující vyznání muže, který byl nespravedlivě odsouzen a musel strávit ve vězení šest drahocenných let svého života. Jeho bratr byl v době jeho zatčení přepaden a zraněn na hlavě tak vážně, že není nyní schopen si vydělávat na obživu. Také Masihovi rodiče jsou již odkázáni na cizí péči.

Teprve po šesti letech zrušil nejvyšší soud v Islamabadu rozsudek a 15. srpna 2002 nařídil Masihovo propuštění. Musel zůstat pod policejní ochranou, protože extrémní muslimské kruhy mu vyhrožovaly zavražděním. 4. září se mu podařilo utéci z Pákistánu do nejmenované země na Západě. „Bůh Otec vyslyšel prosby Kristova těla. Jeho milost způsobila, že jsem byl osvobozen. Děkuji tak mnohým, kteří se angažovali za mé propuštění a podporovali mě svými modlitbami.“ Masih vyzývá k modlitbě za propuštění dalších křesťanů, kteří trpí ve vězeních. „Modlete se za tyto lidi a pomáhejte jim, aby byli propuštěni. I já prosím za jejich svobodu, aby byl oslaven Bůh.“

Podle Lebe 11/2002

Desítky poprav

Křesťané jsou menšinou nejen náboženskou, ale i etnickou. Většina křesťanů nejsou Arabové nebo Kurdové, nýbrž Asyřané, Aramejci nebo Arméni. Od roku 1968 „zmizelo“ mnoho asyrských intelektuálů, desítky jich byly popraveny, 150 klášterů a kostelů bylo rozbořeno a mnoho obyvatel přemístěno do „modelových obcí“. Toto pronásledování nemělo náboženské důvody, nýbrž skutečnost, že se na ně polhželo jako na nebezpečnou etnickou menšinu. Protestantismus sem vstoupil po první světové válce, kdy byl Irák britským mandátním územím. V Iráku je dnes asi 13 000 protestantů.

Utrpení a sankce

V důsledku sankcí OSN, které trvají již 12 let, trpí také iráčtí křesťané. Hlad, nezaměstnanost a nemoci uvrhly kdysi zámožné křesťany do bídy a nouze. Většina křesťanských rodin by bez darů svých církví v zahraničí nemohla přežít. Bývalý zlatník, arménský křesťan si stěžuje, že i přes měsíční dodávky masa od arménské církve musí prohrabávat odpadky jako většina lidí ve městě. Není divu, že po roce 1991 uprchl ze země velký počet křesťanů, takže jejich podíl klesl z 10% na necelých 3%.

Zbylých 500 000 křesťanů je vystaveno nenávisti muslimského obyvatelstva, které pokládá křesťany za kolonu Washingtonu. S každou bombou, která tu spadne, roste tato nenávist proti křesťanům. Především na venkově se stávají křesťané a jejich majetek snadno obětí soukromého muslimského fanatismu.

Vicepremiér je křesťan

Irácký místopředseda vlády Tariq Aziz je chaldejský katolický křesťan. Zastupuje zemi v mnoha zahraničních misích. Aziz drží ochrannou ruku nad svými „chaldejci“. Mnoho křesťanů slouží jako důstojníci v armádě. Nemají to lehké. Na veřejnosti musí být dokonale loyální. Doma padnou kritická slova, ale i tu je třeba opatrnosti, protože nikdo neví, zda jeho host není donašeč. Ve svých bytech však mohou mít na stěně kříž i obraz papeže nebo Panny Marie. Na otázku, proč tu nevisí obraz prezidenta, je možno jen pohlédnout do země.

Co po Saddámovi?

Církve se zatím pragmaticky řídí příslovím: „Lépe se jedná s ďáblem, kterého znáš.“ Křesťané se obávají, aby pak nenastal otevřený islámský teror proti křesťanům. Zcela proti Saddámovi jsou naopak křesťané v autonomním Kurdistánu. Ti čekají na konec tohoto režimu.

Podle Kath-net

Překlad -lš-

Turečtí alevité a jejich křesťanské kořeny

Třetina všech muslimů, kteří přicházejí do Evropy, jsou ve skutečnosti alevité.

Jsou to muslimové nebo nejsou?

Označení „alevi“ nebo „alevita“ znamená původně příslušník Aliho. Ali Ibn Abu Talib byl spolubojovník a zeť Mohamedův. Krátce po Mohamedově smrti (632) se ocitl islámský svět v krizi. Šlo především o politického nástupce, o kalifát, výklad Mohamedovy nauky a o Korán.

Po krvavých bojích došlo k rozdělení islámu na dvě hlavní konfese, sunnity a šiity. Ze šiitů vzešli alevité v Sýrii a posléze i anatólští alevité. Kromě lásky k Alimu a dvanácti imámům nespojovalo alevity se šiity v Iránu, v Iráku a jiných arabských zemích nic.

Asi třetina Turků žijících v západní Evropě jsou anatólští alevité. K jejich náboženskému vědomí patří sociální zvláštnosti, které souvisí se staletým vyobcováním, pronásledováním a zneuznáváním v islámském světě. Teprve v poslední době dali najevo, že tvoří zvláštní společenství víry. V Turecku je alevitů asi 20 milionů, tedy třetina obyvatelstva.

Až do 11. století náležela Anatólie k byzantské říši a tím byla vystavena vlivu východního křesťanství. Pak do Anatólie pronikli Turkmenové a jiné turecké kmeny ze střední Asie. Tyto jezdecké kmeny při-

šli do styku s šiitským islámem. Asi 20–30% z nich byli křesťané a jedna část pohané. V této době tureckého přistěhovalectví v letech 1200 – 1300 vznikl v Anatólii alevismus.

Za mocenských bojů a za nadvlády Mameluků, Seldžuků a Osmanů se aristokratická vrstva, která udržovala s arabskými sunnity obchodní styky, připojila k sunnitské víře.

Naproti tomu utiskované vrstvy hledaly proti utlačovatelské sunnitské dynastii pomoc v alevismu. Část anatólských alevitů má křesťanskou minulost. Byli to křesťané, kteří ze strachu před sunnitským islámem přestoupili k alevismu, který jim umožňoval vystupovat, jako by byli muslimové. Doufali, že si ve skrytosti uchovávají křesťanskou víru a obyčejně a budou je moci předat pozdějším generacím.

Především Osmané je zle pronásledovali jako nevěřící a odpadlíky kvůli houževnatosti jejich víry a praxe. Jejich svěbytnost se projevovala především v odmítání „pěti sloupů“ islámu a islámského právního kodexu šaria.

Alevité nemají mešity, doby určené k modlitbě, postní měsíc ramadán ani povinnou pouť do Mekky, nemají pohlavní segregaci ani zákaz pít víno... Sou-

stavnou nauku víry zastupují mravní příkazy, které se vyznačují svým univerzálním charakterem. Např.: „Čiň dobré a varuj se zlého!“ nebo „Ovládej svou ruku, své sexuální city a jazyk!“ Tato věta je jakýmsi shrnutím Desatera.

Alevité z provincie Tunceli (Dersim), Sivas a Maras, kteří se nazývají „Kizilbas“ (Rudé hlavy) mají zcela určitě křesťanskou minulost. Jejich způsob modlitby, slavení svátků a obyčejně hovoří o tom zcela jasně, i když oni sami takto smysl svého konání nechápou. Rozpoznat je od pravověrných muslimů je poměrně snadné, protože ženy nenosí závoje, nýbrž jsou oděny docela moderně podle evropského životního stylu. Neodhalíme v nich dávno ztracené bratry?

Nesmíme dělat nějaké předčasné závěry. I když lze u nich počítat s menšími předsudky proti poselství křesťanství a evangelia než u sunnitů nebo šiitů, bylo by omylem se domnívat, že jejich přechod ke křesťanství by byl bez problémů.

Staletí trvající vliv islámu má za následek některé náboženské a věroučné představy, které ztěžují přechod ke křesťanství. Tak je pro ně např. obtížné uznat potřebu vykoupení a Ježíše Krista jako Spasitele.

Přes všechnu blízkost a mnoho obyčejů z křesťanských dob potřebuje jejich obrácení výrazné křesťanské svědectví, křesťanské hlásání a mnoho modlitby.

Víra je milost, kterou nejde lidsky vytvořit a stále zůstává Božím darem. Můžeme však důvěřovat, že Duch Svätý v nich způsobí osvětlení a obrácení srdce ke Kristu. Je pro to dnes mnoho příkladů.

Vision 2000 - 1/2003

překlad -lš-

Když najde muslim cestu ke křesťanství

„Přišla jsem na svět jako dítě velmi přísně islámských rodičů. Moje matka stále nosila pokrývku hlavy pro muslimské ženy. Dodržovali jsme přísně islámské zákony a předpisy. Moji rodiče putovali dokonce do Mekky.“ Tak začíná své svědectví jedna žena, která právě našla cestu ke katolické víře.

Její obrácení začalo, když upozorovala, že její muž se v noci tajně modlí při světle svíčky, čte Bibli a je při tom dojat až k slzám. To v ni vyvolalo neklid, ale také zvědavost. Když bez vědomí svého muže jednou v neděli navštívila katolickou mši, byla uchváčena její atmosférou a začala také číst tajně Bibli a chodit na mše. „Rozmlouvala jsem ve

svém srdci s Bohem,“ vypráví o cestě svého obrácení, která oběma z nich přinesla velké štěstí, ale žádala od nich těžká rozhodnutí.

„Mezitím se stalo mnoho věcí. Není to pouze islám, co jsme opustili, ale i naše země... Byly to těžké okolnosti, jimiž nás náš milovaný Ježíš vedl!“ Pro „blahobytné křesťany“ jsou taková svědectví důležitá, aby si uvědomili, jak drahocenné jsou poklady víry, které někdy konzumujeme jako samozřejmost.

Je to jen jeden z příkladů obrácení, které jsou popsány v knize „Wenn die Steine reden“ (Když promluví kameny), kterou vydal Institut sv. Justina v Mariazell A-8630, Postfach 53.

Bašta Pána Boha (8)

Takový je tedy konec onoho primičního dne, na který se tak těšil: vyhnán z domu jako divoké zvíře; zapuzen jako Bohem poznamenaný; na útěku před rudými vlky, kteří ho přepadli hned v první den, kdy oblékl bohoslužebná roucha; na útěku bez přístřeší, bez pomoci, s holýma rukama kromě kněžského hábitu, který má oblečený. Jakobíni za ním budou štvát psy, až ho vystopují. Na žádné dveře nesmí zaklepat, protože neví, zda ho neuvítá nenávidný nepřítel kněží.

Kdesi pod mohutným dubem klesne únavou k zemi. Stěná a tiskne pěsti k očím až k bolesti. Tak často slyšel o kněžích, kteří museli prchat před nenávidí revolucionářů. Nyní teprve Coudrin opravdu poznává, co to znamená být na útěku.

„Utíkat, utíkat?“ šeptá a hledí strnule před sebe. Napadájí ho slova, která tak hrdým hlasem četl: „Kdo je najatý za mzdu a není pastýř, jakmile vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk.“ Není on sám jako najatý, který opustil otce, matku a sourozence, když přišli rudí vlci, aby sám utekl do bezpečí? Hluboký povzdech se mu vydral z hrudi. Okamžik bojuje s myšlenkou vrátit se domů a vydat se jakobínům. Ať si s ním dělají, co chtějí! Ať ho třeba zabijí! Co je smrt proti takové nouzi na útěku?

Ale může se vůbec vrátit domů? Nevydal by právě tím své drahé největšímu nebezpečí? Neporučil mu otec, aby uprchl?

Noc se snáší do horských lesů. Kolem dokola houstne tma. Začíná být citelně chladno.

Peter Coudrin se opět zvedá. Někde musí najít útulek pro tuto noc. Ale již dávno ztratil orientaci. Uprostřed smutku svého srdce nehleděl na cestu. Nyní spěchá dál strom od stromu, klopytá přes kořeny, znovu vyráží vpřed, dál, dál! A znovu a zno-

vu supí jeho rty stejná neúprosná slova: „Kdo je najatý za mzdu a není pastýř, když vidí vlka, dá se na útěk.“

Nesvíti tam v dále světlo? Snad je to myslivna nebo uhliřská huť. Zoufale vrávorá kněz za blikajícím přeludem, který znovu a znovu zmizí a opět se objevuje.

Ale není to žádná lampa, je to hvězda, která zbloudilého pobláznila. Peter Coudrin k smrti unaven opět klesne k zemi. Dál nemůže. Bloudit sem a tam temným lesem nemá žádný smysl. Kdyby nebylo alespoň tak nenesitelně chladno. Coudrin se schoulí do své sutany, modlí se Otčenáš, pokouší se usnout. Ale jak by mohl spát ten, komu krev buší ve spáncích a chlad proniká až do kostí?

Konečně smutek a vyčerpání přece jen uzavrou jeho víčka. Coudrin upadne do neklidné dřímoty. Je mu, jako by slyšel varhany v domácím kostele, jako by viděl svíce, jak planou na posvátném oltáři. A opět stojí na svatostánku kříž. Ale stále hlasitěji zní zvuk varhan, který mu duní v uších a proniká až do srdce jako burácející orkán. A obraz Ukřižovaného roste a roste. Rány Vykupitele planou rudým plamenem. Ale nyní vidí, že Ukřižovaný žije,

pozvedá pozvolna trním korunovanou hlavu, otevírá oči, otevírá rty a v nekonečném hlaholu varhan zní z kříže nářek, který obžalovává ve smutku a posvátné vážnosti: „Kdo je najatý za mzdu a není pastýř...“

Kněz vykřikne a vyskočí. Jeho čelo je zpocené. Všechny údy jsou rozlámané. Puls divoce bije až k prasknutí, zatímco jeho tělo polévá hned ledová hrůza a hned zase pálicí oheň. Rty hoří, dychtí po doušku vody.

A stále je noc, neproniknutelná noc! Peter Coudrin se chce modlit. Ale jak se může modlit najatý, který utekl od Božího stáda?

Opět vyskočí, potácí se dál, hnán vnitřní úzkostí. Přijdou mu na mysl slova Bible: „Budeš stále na útěku...“ Padá přes kořen stromu, jak se belhá vpřed. Dál, dál! Unaveně tápe rukama před sebou, dotýká se prastarých stromů, větví a houštin kolem. Ale co to je? Jeho krok opět klopytá. Rukama sáhne před sebe a dotýká se něčeho chladného, tvrdého. Jsou to kamenné schody! Nyní objímá tyčící se kámen, nahmatá kamenné údy!

„Velký kříž v lese!“ vykřikne kněz. Nyní ví, kde je. Jak často sem putovali ze zámku La Motte-d'Usseau se strýcem Maumainem, pachtýřem, mezi přibité nohy Umučeného vkládal ky-

tičku polních květů a z dětského srdce se modlil k Muži bolesti. Jsou před ním dvě hodiny cesty z kopce dolů.

Kněz se vzpíná po svaté soše, objímá pažemi tělo Ukřižovaného a klesá u jeho nohou. Pak ztrácí vědomí.

Ráno ho probudí silný chlad. Dlouho se musí rozpomínat, než si všechno uvědomí. Je na útěku. Bloudí v horském lese. Pak však spatří kříž, ozářený mladým jarním sluncem. Kněz vstane, poklekne na kamenný schod a modlí se. Ne, neví, co jeho rty říkají. Chtěl se modlit ranní modlitbu. Ale pak zpozoruje, že začal žalm ze stupňové modlitby a je mu, jako by zde proudilo všechno utrpení ubohého útěku, všechny bolesti jeho nešťastného srdce znějí v žalmu stupňové modlitby. Je mu, jako by slyšel opět pevný a radostný hlas svých ministrantů: „Doufej v Boha, zase ho mohu chválit, svého Spasitele a svého Boha!“

Tu se náhle uvolní nevýslovná bolest, která rozdírala jeho srdce v tuto noc plnou žalu. Kněz, který na stupni kříže říká svou stupňovou modlitbu, cítí, jako by z něho padala nenesitelná tíže. Cítí, že Ten na kříži se svou rukou dotkl jeho srdce. „Zase ho mohu chválit, svého Spasitele a svého Boha!“ opakují znovu a znovu jeho vyprahlé rty.

Pachtýř Maumain úzasem oněmí, když na jeho prahu stane kněz, bledý, přepadlý a celý uprášený, a pozná v něm synovce Petra Coudrina. „Pro lásku Boží, pusť mě k sobě, strýčku!“ vzdechne kněz, „pokud ti nepřípadá nebezpečné krýt kněze, který odmítl přísahu.“

„Ale coby, zůstaneš tady!“ rozhodne pachtýř a tiskne přibuznému srdečně obě ruce na uvítanou. „Ale jak to vypadáš? Vyhlížíš, jako bys právě smrti z pytle vyskočil.“

Kněz udělal jen unavený pohyb.

(Pokračování)

Římskokatolická farnost Sázava a Řád sv. Basila Velikého vás zvou na Svatopropokskou pouť 25. 3. 2003 – 950 let od smrti sv. Prokopa.

Program oslav: **SOBOTA 22. 3.** – třetí etapa pěší potě Levý Hradec – Velehrad: Mnichovice – Ondřejov – Sázava. Odchod z Mnichovic od kostela v 8.15 hod. Na Sázavě poutní mše sv. v 14.30 hod. ● **NEDĚLE 23. 3.** – 10.00 hod. mše sv., 15.00 hod. východní svatá liturgie. ● **PONDĚLÍ 24. 3.** – 16.30 hod. ekumenické setkání ● **ÚTERÝ 25. 3.** – 9.00 hod. východní svatá liturgie, 11.00 hod. kněžská pouť za účasti kněží z Čech, Moravy a Slovenska. Pontifikální mše sv. celebrowaná apoštolským nunciem Mons. Erwinem J. Enderem, obnovení hrobu sv. Prokopa.

Poutě na Sázavu každou sobotu jubilejního svatopropokského roku: 10.00 mše sv., 11.00 východní svatá liturgie. Při každé pouti na Sázavu v tomto Jubilejním roce (od 25. 3. 2003 do 4. 7. 2004) je možno získat plnomocné odpustky.

Svátek Dona Boska v Havířově

Svátek Dona Boska 31. ledna 2003 začal netradiční návštěvou. Středisko mládeže na Šumbarku navštívila v doprovodu salesiánského kněze Pavla Čápa bulharská malířka ikon Cvetomira Cvetkova. Chtěla navštívit, jak sama řekla, jediný kostel sv. Jana Boska v ČR. Pro nás, kteří jsme si na tento fakt zvykli, byla slova mladé, citlivé malířky ikon tak trochu probuzením ze zimního spánku samozřejmostí a sebeuspokojení.

Mezi zdařilé akce, které se uskutečnily v našem středisku v předvečer oslav svátku Dona Boska, patří také karneval pro děti do 14 let. Zájem v obou oratořích byl také u rodičů, kteří se karnevalu zúčastnili a s chutí povzbuzovali své děti při hrách, které připravily naše asistentky. Na závěr karnevalu jsme rodiče provedli střediskem ve městě i na Šumbarku. Spokojenost byla na obou stranách. Rodiče nešetřili díky a povzbuzením do další práce.

Odpoledne se pak v 16.30 sešli všichni příznivci díla Dona Boska v Havířově v kostele jeho jména na Šumbarku k oslavě svátku a slavnostní mši svaté. Začal tak příjemný i pracovní „maratón“ (jak už to u salesiánů chodí) třídních oslav, které pokračovaly další mší svatou se svěcením hromniček v sobotu a chystáním, vařením, přípravami a úklidem vyvrcholily v neděli dopoledne mší svatou celebrou otcem biskupem F. V. Lobkowiczem a následným agapé po vzoru prvních křesťanů, lidským setkáním mezi sebou navzájem i s naším duchovním pastýřem otcem biskupem u tradičního pohoštění.

Snad by mi dali za pravdu i ostatní účastníci oslav, otec V. Filipec SDB, salesiánská spolupracovníci, ministranti, obětavé ženy, na nichž ležela hlavní tíha příprav, schola dětí ze střediska (první vystoupení), která zpívala s chutí a dobře, mužský sbor atd., že celé oslavy byly důstojné rozsahu díla Dona Boska v Havířově, krásně únavné se špetkou i hrstí humorných situací a s opravdovou perlou na závěr, a to účastí otce biskupa F. V. Lobkowicze, naprosto neformální, odlehčenou a o to osobnější, hlubší a hezčí. Díky !!

Na závěr poděkujeme hlavně Panně Marii a jejímu pilnému žákovi Donu Boskovi a jeho havířovským následovníkům za vytrvalost a práci pro havířovskou mládež. To, že tyto aktivity stojí právě na Donu Boskovi, tomto velikanu mezi světcí, je pro Havířov velkým příslibem do budoucnosti.

Za CSM Pavel a Jindřich st. Hoňkovi

KLONOVANÉ OVCE SKONALY

Krátce po sobě skončil život obou klonovaných ovcí, australské Matildy a skotské Dolly.

Matilda skonala náhle bez předchozích znaků nějaké nemoci. Dolly skonala v důsledku předčasného stárnutí organismu. K jejímu „počítí“ bylo zapotřebí 278 embryí, když 277 pokusů skončilo nezdarem. Skon obou ovcí je pro vědce velkým šokem. Ovce byly spáleny dříve, než se zjistila příčina jejich smrti. V evropském parlamentu byl distribuován leták, který formou smutečního oznámení o smrti ovcí protestuje proti klonování a upozorňuje na skutečnost, že technika klonování zvířat i lidí, ať už pro reproduktivní či terapeutické účely, je shodná.

Matrice svatokopecká pořádá v neděli dne 16. 3. 2003 v 16.00 hod. ve Francouzském sále svatokopecké fary přednášku Ing. Valdštiny na téma: **Velká Morava, cyrilometodějská misie.** Srdečně zveme.

Liturgická čtení

Neděle 2. 3. - 8. neděle v mezidobí

1. čt.: Oz 2,16b.17b.21-22
Ž 103(102),1-2.3-4.8+10.12-13
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
2. čt.: 2 Kor 3,1b-6
Ev.: Mk 2,18-22

Pondělí 3. 3. - ferie

1. čt.: Sir 17,20-28
Ž 32(31),1-2.5.6.7
Odp.: 11a (*Radujte se z Hospodina a těšte se, spravedliví.*)
Ev.: Mk 10,17-27

Úterý 4. 3. - nez. pam. sv. Kazimíra

1. čt.: Sir 35,1-15
Ž 50(49),5-6.7-8.14+23
Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
Ev.: Mk 10,28-31

Středa 5. 3. - Popeleční středa

1. čt.: JI 2,12-18
Ž 51(50),3-4.5-6a.12-13.14+17
Odp.: srv. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)
2. čt.: 2 Kor 5,20-6,2
Ev.: Mt 6,1-6.16-18

Čtvrtek 6. 3. - ferie

1. čt.: Dt 30,15-20
Ž 1,1-2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
Ev.: Lk 9,22-25

Pátek 7. 3. - připomínka sv. Perpetuy a Felicity

1. čt.: Iz 58,1-9a
Ž 51(50),3-4.5-6a.18-19
Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)
Ev.: Mt 9,14-15

Sobota 8. 3. - připomínka sv. Jana z Boha

1. čt.: Iz 58,9b-14
Ž 86(85),1-2.3-4.5-6
Odp.: 11a (*Pouč mě o své cestě, Hospodine, abych kráčet v tvé pravdě.*)
Ev.: Lk 5,27-32

Breviář pro laiky

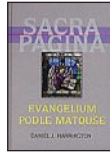
Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	2. 3.	3. 3.	4. 3.	5. 3.	6. 3.	7. 3.	8. 3.
Antifona	1136	1150	1166	270	270	270	270
Žalm	784	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1151	1166	271	272	271	272
Antifony	1137	1151	1167	1107	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1108	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	274	277	281	284
Antifona k Zach. kantiku	696	1155	1170	274	278	281	284
Prosby	1140	1155	1171	274	278	281	284
Záv. modlitba	696	1156	1317	275	278	282	285
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	273	273	273	273
Antifony	1142	1157	1172	273	273	273	273
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	275	279	282	285
Záv. modlitba	696	1159	1175	275	278	282	285
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1160	1176	268	269	268
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	1224
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	276	280	283
Ant. ke kant. P. M.	695	696	1164	1180	276	280	287
Prosby	1135	1149	1165	1180	277	280	287
Záv. modlitba	696	696	1165	1317	275	278	289
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Malice cyrilometodějská s. r. o. nabízí ...

Daniel J. Harrington SJ: SACRA PAGINA (Evangelium podle Matouše)

Obsáhlý komentář, kdy každá kapitola začíná doslovným překladem příslušného úryvku Matoušova evangelia. V poznámkách pak objasňuje textové, filologické a jiné problémy. Následuje literární analýza každé periskopy, ve které se Harrington zabývá významem daného textu pro křesťanskou teologii a křesťansko-židovské vztahy. Kniha obsahuje také rejstříky a bibliografii pro další studium Bible.

Karmelitánské nakladatelství, váz., B5, 470 str., 435 Kč

Sv. František Saleský: ÚVOD DO ZBOŽNÉHO ŽIVOTA

Dílo pojednává o zbožnosti způsobem, který se obrací na lidi žijící ve světě. Ukazuje, že zbožnost není jen pro zasvěcené osoby, ale je skutečně pro všechny. Je jen třeba najít odvahu pustit se do tohoto ušlechtilého díla.

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 272 str., 239 Kč

Józef Augustyn: PŘÍPRAVA NA SVÁTOST SMÍŘENÍ

Malá příručka pro všechny, kdo se chtějí lépe připravit na svátost smíření. Autor vykládá smysl a význam této svátosti, zabývá se otázkou zpytování svědomí a lítosti nad hříchy, nakonec uvádí strukturu samotného obřadu svátosti smíření.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 46 str., 39 Kč

Józef Augustyn: SVÁTOST SMÍŘENÍ

Úvahy věnované kněžské službě ve svátosti smíření. Nejsou určeny jen zpovědníkům, ale také laikům, kteří jsou pouze kajícíky. J. Augustyn zde vysvětluje poslání a postavení kněze ve svátosti smíření, rozebírá otázku lítosti nad hříchy, dává návod ke zpytování svědomí, hovoří o tom, jak vypadá svátost smíření dnes.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 94 stran, 99 Kč

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@malicecm.cz,
tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803

CONFITEOR - PŘÍPRAVA NA SVÁTOST SMÍŘENÍ Sestavil Jiří Plhoň

Jedna z mnoha drobných příruček se zpovědním zrcadlem, liturgií svátosti smíření a kajícími bohoslužbami.

Gloria, brož., A6, 96 stran, 26 Kč

Carlo Maria Martini: VYDÁN LIDEM DO RUKOU (Rozjímání o Kristově utrpení)

Záměrem díla je podat alespoň částečně nahlédnutí do věčného plánu Toho, který nás miluje a který se obětoval pro naši spásu. Klidným a rozjímavým stylem autor uvádí odlišnosti čtyř vyprávění evangelistů, různé vzájemně se doplňující způsoby všestranného zkoumání, v němž každý z nich klade důraz na něco jiného. Tak nám dovolí postavit se na stranu, která se nás týká a která je ve vztahu ke Kristu „druhou stranou“. Je to ztotožnění se s osobami, které se svými skutky staly hlasateli Ježíšova utrpení a smrti.

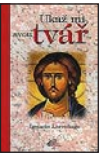
Paulínky, brož., zúž. A5, 152 stran, 179 Kč

Ignacio Larrañaga: UKAŽ MI SVOU TVÁŘ

Dílo španělského františkánského kněze oslovuje všechny, kdo chtějí získat či obnovit svůj vztah k Bohu, ale také ty, kteří touží hlouběji proniknout do bezedného tajemství Božího. Popisuje cestu vedoucí k němu od prvních krůčků až k nejvyšším sférám kontempace.

Paulínky, brož., zúž. A5, 328 stran, 235 Kč

**Upozorňujeme na změnu telefonního čísla naší zásilkové
prodejně na Wurmově ulici v Olomouci. Od 1. března:
587 405 431**

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.